

Arrest

nr. 272 676 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren zowel de Syrische als Venezolaanse nationaliteit te bezitten, komen volgens hun verklaringen op 2 augustus 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 14 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 4 januari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische en de Venezolaanse nationaliteit, die u verwierf in 2016, te bezitten. U werd geboren in Aleppo, Syrië, en verhuisde in 2009 samen met uw vrouw en twee kinderen naar Venezuela. Jullie woonden gedurende vijf jaar in Oud Barcelona, gelegen in gemeente Simon Bolívar, deelstaat Anzoategui. Omtreeks 2015 verhuisden jullie naar Nieuw Barcelona, gelegen in dezelfde gemeente en deelstaat, waar jullie anderhalf jaar verbleven. Omdat de banden van uw auto werden gestolen, ondanks dat u en uw vrouw security betaalden, beslisten jullie te verhuizen naar een andere woning binnen Nieuw Barcelona. Daar verbleven jullie tweeënhalf jaar. Uiteindelijk beslisten jullie te verhuizen naar het huis van uw schoonmoeder, dat gelegen was in Puerto La Cruz, deelstaat Anzoategui. Jullie verbleven hier gedurende drie maanden voor jullie vertrek uit Venezuela.

Vanaf 2010 tot het moment van uw vertrek uit het land werkte u als automechanicien bij Autos Pintura 8, dat gelegen was in Puerto La Cruz. Uw vrouw had vanaf 2012 een eigen zaak waarin ze auto-onderdelen verkocht, gelegen in Oud Barcelona.

Gedurende de periode tijdens dewelke u in Venezuela woonde werd u op verschillende momenten door de overheid op discriminatoire wijze behandeld omwille van uw Syrische afkomst. Omwille van uw Syrische afkomst werd er namelijk van uitgegaan dat u rijk was. Ofwel wilde men misbruik maken van uw rijkdom, ofwel wilde men u omwille hiervan vernederen. Zo diende u heel lang te wachten bij de openbare diensten wanneer u een simpele zaak vroeg. U diende ook te betalen om de lange wachttijd van de procedure ter verkrijging van uw paspoort te laten versnellen.

In juli 2012 vroegen enkele onbekenden u op straat om geld. U zei hen te wachten, waarop één van hen u in het gezicht sloeg met zijn wapen. U liep hierdoor verwondingen op en ging naar het ziekenhuis voor behandeling.

In 2013 werd uw schoonvader, die als taxichauffeur werkte, slachtoffer van een diefstal. De man die hij op een dag in zijn taxi vervoerde, bleek een dief te zijn. De dief beval uw schoonvader ergens te stoppen en uit te stappen, waarna hij uw schoonvader vastbond aan een boom. Hierop wilde de dief weggrijpen met de taxi van uw schoonvader, maar slaagde hij er niet omdat er omstaanders in de buurt waren. Na dit incident besliste uw schoonvader terug te keren naar Syrië. Hij deed dit in 2014.

Een verwant van uw vrouw werd eveneens slachtoffer van een diefstal in zijn eigen zaak. De dieven die zijn zaak waren binnengevallen en goederen hadden gestolen, wilden eveneens zijn zoon ontvoeren. De man verzette hier zich zodanig tegen, dat hij een hartaanval kreeg en ter plekke overleed. Hierop lieten de dieven zijn zoon los en renden ze weg.

In 2016 zat u met uw schoonbroer voor zijn zaak, toen plots iemand op een motor voor jullie stopte en jullie beval jullie portefeuilles en telefoons af te geven. U liep naar binnen om uw spullen te halen, maar uw schoonbroer weigerde. Uw schoonbroer werd door de man in het been geschoten. De dader vluchtte hierop met lege handen weg. Uw schoonbroer besliste na dit incident, mede door de Venezolaanse economische crisis en door het feit dat zijn Syrische vrouw haar familie wenste terug te zien, terug te keren naar Syrië.

Uw andere schoonbroer kende in 2017 een overval in zijn massagezaak gelegen in Puerto La Cruz. Hij werd hierbij in zijn nieren gestoken door de dader. Naar aanleiding van dit incident besliste uw schoonbroer om Venezuela te verlaten en naar Colombia te migreren.

Tijdens uw busritten naar het werk, werd u meerdere malen het slachtoffer van overvallen.

Uw vrouw werd verschillende keren overvallen in haar winkel. Nadat uw vrouw een interview gaf voor een krant in 2015 waarin ze zich kritisch uitsprak over de lamentabele economische situatie, werd haar winkel ook geviseerd door de overheid.

In 2016 ontstonden er grootschalige betogingen tegen de regering. U en uw vrouw sloten de winkel van uw vrouw telkens op die dagen om mee te kunnen doen aan de betogingen. Aan de hand van wie al dan niet zijn winkel sloot, wist de overheid wie meedeed aan deze betogingen. Op deze manier ontdekten de autoriteiten dat u en uw vrouw gekant waren tegen de president.

Op 30 december 2017, toen u terugkeerde van de winkel met uw boodschappentas, werd u door enkele jongens aangesproken. Ze zeiden dat ze u wilden helpen om uw boodschappentas voor u te dragen. U weigerde hun hulp, waarop één van hen u met een mes in uw hand sneed, uw boodschappentas afpakte en zij allen wegreunden. Uw vrouw en schoonbroer brachten u naar het ziekenhuis. Het eerste staatsziekenhuis waar jullie kwamen had niet het nodige materiaal om uw wonde te hechten. De dokters in het tweede staatsziekenhuis konden uw wonde wel hechten, maar beschikten niet over verdoving. U wilde de wonde niet laten hechten zonder verdoving en besliste hierop te gaan naar een privéziekenhuis, waar u uiteindelijk werd behandeld.

Uw kinderen werden gepest op school omdat ze een blanke huidskleur hebben, omdat iedereen wist dat ze Syriërs waren en omdat ze goede resultaten haalden. Rond 2018 weigerden uw kinderen nog naar school te gaan omdat ze ten eerste gepest werden; omdat ten tweede in die periode kinderen werden ontvoerd voor organenhandel; en omdat ten derde ze wisten dat ze naar België zouden gaan. Uw kinderen krijgen momenteel psychologische begeleiding in België naar aanleiding van de angsten die ze opliepen in Venezuela.

In april 2019 verkocht uw vrouw de goederen van haar zaak.

Op 8 februari 2018 diende u een aanvraag in om een paspoort te verkrijgen. Gezien de procedure lang aansleepte, besliste u na enige tijd betrokken ambtenaren te contacteren om uw procedure te laten versnellen. U kwam in contact met zulke ambtenaren via uw buurvrouw. De ambtenaren vroegen \$3500 om uw procedure te laten versnellen. U stemde daarmee in, maar betaalde nog niet. Gedurende vier maanden hoorde u niets meer van de ambtenaren in kwestie. Daarom contacteerde u in het licht van de versnelling van uw procedure een andere groep mensen die uw vrouw via een Instagram reclame had gevonden. Zij vroegen eveneens \$3500, waarmee u akkoord ging. U betaalde een voorschot van \$1000 in mei 2019. De rest van het geld betaalde u via overschrijving in juli 2019 en uw paspoort werd geregeld. U liet de ambtenaren die u eerst had gecontacteerd weten dat ze de procedure van versnelling mochten stopzetten, gezien u al anderen had gecontacteerd hiervoor. Toen de ambtenaren te weten kwamen dat u uw paspoort had opgehaald bij de andere groep mensen, begonnen zij lastig te doen. Ze zeiden via bericht en via uw buurvrouw dat ze ondertussen uw paspoort ook klaar hadden liggen en eisten de betaling van \$3500. U weigerde echter te betalen en zei dat diegene die uw paspoort effectief aan u overhandigde, zou betaald worden. Hierop dreigden de ambtenaren ermee uw paspoort te zullen annuleren en u te zullen arresteren op de luchthaven wegens verdenking van vervalsing van paspoort. U probeerde tijd te winnen bij de ambtenaren door te zeggen dat u hen zou betalen, maar dat u tijd nodig had om het geld bijeen te krijgen. Vijf dagen na het verkrijgen van uw paspoort, verliet u het land echter al.

U, uw vrouw en jullie kinderen verlieten Venezuela op 18 juli 2019 en gingen naar Colombia waar jullie gedurende dertien dagen bij uw schoonbroer verbleven. Op 31 juli 2019 verlieten jullie Colombia en op 2 augustus 2019 kwamen jullie aan in België. Op 14 augustus 2019 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen Venezolaans paspoort en identiteitskaart neer, evenals die van uw vrouw en kinderen. Verder legt u uw eigen Syrisch paspoort neer; medische documenten; foto's van uw huis in Syrië; video's over de situatie in Venezuela; een UNHCR rapport over Venezuela; een A l'Encontre artikel; een TdG artikel; enkele algemene nieuwsartikelen; een Facebookbericht over het overlijden van de neef van uw schoonvader; een USB stick; psychologische attesten van uw kinderen; documenten over de paspoort procedure; WhatsApp berichten met betrekking tot uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van

Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest de misdaad in Venezuela en u vreest het slachtoffer te worden van racisme en discriminatie omwille van uw Syrische afkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw verklaringen over racisme en discriminatie in Venezuela niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. U verklaart dat Syriërs in Venezuela, zoals u, worden gediscrimineerd omwille van hun afkomst en dat er racisme heerst (CGVS p. 11, p. 16-17, p.19). Echter blijkt dit niet uit algemene informatie. Ondanks dat het CGVS niet uitsluit dat er mogelijks occasionele discriminatie van Syriërs bestaat in Venezuela en dat zij af en toe mogelijks het slachtoffer worden van racisme, blijkt uit COI niet dat Syriërs systematisch worden gediscrimineerd. In tegendeel; uit algemene informatie blijkt dat verschillende Syriërs belangrijke functies bekleden in Venezuela. Zo is de minister van Industrie en Nationale Productie, Tareck El Aissami, van Libanees-Syrische afkomst en werd Mariam Habach, eveneens van Syrische afkomst, Miss Venezuela in 2015. Verschillende andere Arabische Venezolanen hebben bekendheid verworven als publieke figuren. Het is bovendien niet ongebruikelijk om hen aan het hoofd te zien van bedrijven en ondernemingen. Zelfs in de tijden van de huidige crisis in Venezuela, blijft de Arabische gemeenschap een grote invloed hebben op de politiek en de huidige regering. Zelf bezorgt u geen documentatie waaruit blijkt dat een zodanige systematische raciale discriminatie bestaat. U legt slechts enkele documenten neer die situationele gebeurtenissen weergeven, zie infra.

Voorts wordt ingegaan op uw eigen verklaringen over de door u ondergane discriminatie, waaruit niet blijkt dat u slachtoffer werd van discriminatie en racisme wegens uw Syrische afkomst. Zo spreekt u over een onderdrukken vanwege de overheid omwille van uw Syrische afkomst (CGVS p. 11). U zegt dat wanneer u naar de belastingdienst ging de ambtenaren u een hele dag lieten wachten ondanks dat u voor iets kleins was gekomen. U voegt daaraan toe dat ze dat deden omdat ze zagen dat u rijk was en dat ze u daarom wilden vernederen of beledigen. U oppert dat het mogelijk was dat ze zagen dat u Syriër was en vandaar de link legden met uw rijkdom. Syriërs worden volgens u namelijk automatisch als rijk beschouwd in Venezuela (CGVS p. 11). Hierbij moet worden opgemerkt dat dit slechts een blote bewering is en dat u de reden van uw lange wachten bij de openbare dienst niet hard maakt. Uw verklaring betreft slechts een speculatie zonder meer. Er kan dan ook niet van worden uitgegaan dat u lang diende te wachten omdat u Syriër bent. Tot slot dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou u langer dan gewoonlijk moeten hebben gewacht, dit wegens een gebrek aan zwaarwichtigheid geen grond vormt voor internationale bescherming. Daarbij moet tevens worden opgemerkt dat uw verklaringen over algemene discriminatie door de Venezolaanse overheid van personen van Syrische origine moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de vaststelling dat u in 2016 de Venezolaanse nationaliteit werd toegekend (CGVS, p. 3) en u over een paspoort en identiteitskaart beschikt die u werden uitgereikt door de Venezolaanse autoriteiten (groene map).

Verder ondersteunen uw verklaringen over uw paspoort, waarbij u verklaart dat u wegens racisme diende te betalen om de procedure van uw paspoort te laten versnellen, uw motief van raciale discriminatie niet. U zegt dat de ambtenaren verantwoordelijk voor het verlenen van paspoorten zagen dat u Syriër was en hierdoor aannamen dat u rijk bent. Daarom beslisten ze de procedure van uw paspoort te vertragen om op die manier geld van u te kunnen aftroggelen (CGVS p. 19). Ten eerste is dit wederom slechts een blote bewering en speculatie van uwentwege. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uit algemene informatie blijkt dat de wachtermijnen voor het verkrijgen van een paspoort in Venezuela tot vele maanden kunnen oplopen wegens een gebrek aan materiaal. Het is dus niet uitzonderlijk dat u enige tijd diende te wachten. Uw verklaring, zonder meer, dat uw procedure werd vertraagd omdat u Syriër bent overtuigt in dit opzicht dus niet. Tot slot dient te worden opgemerkt dat zelfs indien uw procedure wetens en willens zou zijn vertraagd met het oog op geld, het in dat geval niet om raciale discriminatie gaat maar om corruptie omwille van economische motieven. Uit de hierboven vermelde informatie blijkt immers dat meerdere Venezolanen hebben aangeklaagd dat hen om smeergeld werd gevraagd om een paspoort te verkrijgen. Indien u daadwerkelijk langer diende te wachten op uw paspoort opdat men geld van u kon aftroggelen, wijst dit op criminele en corrupte motieven maar niet op racistische. Het enkele feit dat men u acht rijk te zijn omdat u Syriër bent is niet voldoende om te kunnen spreken van racisme. Des te meer niet gezien vele Arabische Venezolanen wel degelijk goed financieel gesteld zijn. In dit kader dient nog kort te worden opgemerkt dat uw vrouw verklaart dat niet alle Syriërs en Libanezen worden geviséerd, maar wel diegenen die rijk zijn en geld hebben (CGVS (...) p. 7). De verklaringen van uw vrouw wijzen geenszins op een systematische discriminatie van en racisme tegenover Syriërs.

Wat betreft de concrete bedreigingen die u kreeg omwille van uw paspoort dient overigens te worden opgemerkt dat deze bedreigingen –zo blijkt uit uw verklaringen- vrij vaag en oppervlakkig bleven. Zo werd

u door onbekenden bedreigd dat ze uw paspoort zouden annuleren en u zouden laten arresteren op de luchthaven wegens vervalsing van uw paspoort (CGVS p. 18). U was echter wel degelijk dat u in het bezit van een rechtsgeldig paspoort, slechts verkregen met gebruik van een procedure ter versnelling, waardoor dit een loze bedreiging lijkt te zijn. U heeft verder geen concrete problemen gekend en kon gebruik makend van dat paspoort Venezuela legaal verlaten op 18 juli 2019. Daarbij dient ook nog te worden opgemerkt dat u werd bedreigd door ambtenaren. Omdat zij politionele vervolging vreesden, wilden zij zich niet kenbaar maken aan u en communiceerden zij met u via uw buurvrouw. U verklaart dat indien u de namen van uw belagers zou weten, u hen had kunnen aangeven en zij gearresteerd hadden kunnen worden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u pogingen ondernam om hun namen te weten te komen (CGVS p. 19). Uit voorgaande blijkt dat de ambtenaren in kwestie niet onschendbaar waren en dat ze u niet zomaar straffeloos zouden kunnen vervolgen gezien u zou kunnen rekenen op politionele hulp. Bovendien dient hier ook te worden benadrukt dat wanneer u wordt gevraagd wat u vreest bij een hypothetische terugkeer naar Venezuela, u niets vermeldt over de mensen die u bedreigden in het kader van uw paspoort. U haalt slechts de algemene criminaliteit aan en de enkele overvallen die u zelf meemaakte (CGVS p. 8). Het feit dat u deze problemen zelf niet aanhaalt wanneer u wordt gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, doet eveneens afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming wat betreft deze problemen. Volledigheidshalve moet hieraan nog worden toegevoegd dat u ook bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens aanhaalde dat u concrete problemen had gekend met (medewerkers van) de Venezolaanse overheid. U verklaarde toen zelfs letterlijk geen problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten (Vragenlijst CGVS, punt 7a).

In het kader van discriminatie van overheidswege, haalt u verder ook aan dat de Venezolaanse regering racisme aanmoedigt. Wanneer u wordt gevraagd dit verder uit te leggen, zegt u dat Chavez verschillende keren tijdens zijn toespraken had gezegd dat arme mensen de rijken mogen overvallen en dat ze hiervoor geen straf hoeven te vrezen (CGVS p. 16). Maduro is later niet ingegaan tegen deze uitspraak (CGVS p. 17). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u wat dit betreft geen documenten neerlegt. Uit COI blijkt zelfs dat Chavez een Venezolaanse identiteit wilde creëren die zich tegen de VS keerde. Deze Venezolaanse identiteit includeerde de Arabische volkeren, waaronder Syriërs. Ten tweede geven deze uitspraken, zelfs al zouden ze zijn gedaan, geen blijk van racisme. De uitspraken hebben namelijk een socio-economische boodschap en verwijzen niet naar bepaalde bevolkingsgroepen. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit COI blijkt dat rijke Venezolanen, onafhankelijk van hun etnische achtergrond, eveneens een potentieel doelwit kunnen zijn voor afpersing en andere criminele activiteiten. Wederom slaagt u er niet in aan te tonen dat er systematische discriminatie van en racisme tegenover Syriërs bestaat.

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatie door 'anderen' in Venezuela dient ook te worden opgemerkt dat u als Syriër wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt en bovendien zelfs een goedbetaalde job had (CGVS p. 6). Verder blijkt ook dat u een onmisbaar element was voor uw baas, die Spanjaard was, en dat hij op eigen initiatief bereid was om u extra gunsten te verlenen opdat u zou blijven; zoals u dagelijks ophalen 's ochtends met de auto. De laatste drie maanden dat u voor hem werkte bracht hij u zelfs 's avonds terug naar huis (CGVS p. 15 en p. 16). Ook hieruit blijkt niet dat u werd gediscrimineerd omwille van uw etnische achtergrond.

Uit de verklaringen van uw vrouw over de beweerde discriminatie blijkt geenszins dat jullie andere, concrete discriminatoire en racistische problemen kenden (CGVS (...) p. 15).

Dat jullie geenszins het slachtoffer zijn geworden van systematische discriminatie en racisme blijkt overigens ook uit de schoolcarrière van uw kinderen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat het betreurenswaardig is dat uw kinderen op school werden gepest door andere leerlingen omwille van hun blanke huidskleur en hun goede schoolprestaties. Echter is dit geen grond voor internationale bescherming gezien pestgedrag van kinderen in se aan zwaarwichtigheid ontbreekt. Aan de hand van de schoolcarrière van uw kinderen wordt daarentegen wel bovenvermelde bevinding, met name dat jullie geenszins het slachtoffer zijn geworden van systematische discriminatie ten opzichte van Syriërs in Venezuela, bevestigd. Zo hadden uw kinderen wel degelijk toegang tot onderwijs en werden zij zelfs als voorbeeld gebruikt voor de andere kinderen omdat ze het zo goed deden (CGVS p. 10). Dat uw kinderen angsten hebben opgelopen door zowel hun schoolervaring in Venezuela als door de algemene situatie daar en dat zij hiervoor naar de psycholoog gaan in België is eveneens betreurenswaardig. Problemen aangaande de gezondheid vallen echter buiten de procedure voor internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat de criminele feiten waarvan u het slachtoffer werd, niet van die aard zijn opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. U verklaart namelijk zelf dat u slechts het slachtoffer was van toevallige overvallen door onbekende mensen (CGVS p. 17). Opdat u echter in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming dient u een persoonlijke vrees te staven, die gestoeld is op persoonlijke problemen. Slachtoffer worden van daden ten gevolge van de lamentabele veiligheids- en socio-economische situatie, is geen grond voor de toekenning van internationale bescherming.

Zo is ten eerste het feit dat de batterij van uw auto werd gestolen een gevolg van de algemene criminaliteit heersend in Venezuela. Los van uw eigen verklaring over het toevallige karakter van de incidenten, blijkt dit verder ook uit uw verklaring dat u niet weet waarom uw batterij werd gestolen en dat u dit wijt aan het feit dat er slechts één bewaker stond (CGVS p. 12). Hetzelfde geldt voor de diefstal die zich afspeelde in juli 2012, waarbij u met een wapen tegen uw neus werd geslagen en uw portefeuille werd gestolen en waarover bij gebrek aan verdere verklaring kan worden vastgesteld dat u zich slechts op de foute plaats bevond op het foute moment (CGVS p. 12).

Voorts geldt hetzelfde voor het incident dat u kende in 2016 toen u en uw schoonbroer C. (...) voor zijn zaak zaten en een dief halt hield voor jullie en jullie beval jullie gsm en portefeuille af te geven (CGVS p. 9 en p. 13). Omdat uw schoonbroer volgens u dermate koppig was en zijn bezittingen niet wilde afstaan, stal de dief uiteindelijk niets. Noch u, noch uw schoonbroer kenden de dief in kwestie. Jullie hebben hem na dit incident ook nooit meer opnieuw gezien. Ook uit deze verklaringen blijkt dat u zich slechts op de foute plaats bevond op het foute moment. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u verklaart dat arme mensen zich nu eenmaal bezig houden met diefstal om zo te kunnen overleven (CGVS p. 14).

Dezelfde lijn kan worden doorgetrokken voor het incident dat u meemaakte in december 2017, toen u met een mes in uw hand werd gestoken en uw boodschappentas werd gestolen. U kende de daders in kwestie niet en u heeft hen daarna nooit meer gezien (CGVS p. 14). U verklaart verder ook aangevallen te zijn geweest door de jongens omdat ze honger hadden (CGVS p. 15).

Wat betreft de overvallen die u meemaakte op de bus, dient te worden opgemerkt dat ook dit slechts gebeurde in het kader van de algemene criminaliteit in Venezuela. Zo beroofden onbekende mannen - Malandros- namelijk alle passagiers op de bus (CGVS p. 13). U werd niet specifiek gevisieerd en kunt dan ook geen persoonlijke vrees aantonen.

Bovenstaande eenmalige en geïsoleerde incidenten, hoe betreuenswaardig ook, zijn bovendien ook niet zwaarwichtig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaart geen persoonlijke problemen meer te hebben gekend na het incident van 30 december 2017 toen uw boodschappen werden geroofd. Na dit incident werd u namelijk voorzichtiger en nam u uw voorzorgsmaatregelen. Zo kwam uw baas u in de ochtend met de auto ophalen om naar het werk te gaan en kwam uw vrouw u 's avonds met de auto halen. Voor de rest verplaatste u zich enkel nog met de auto (CGVS p. 15). Dat u gedurende anderhalf jaar, tot het voorjaar van 2019 toen u problemen kende in het kader van uw paspoort zie infra, geen problemen meer kende wijst er dan ook op dat er in uw hoofde geen sprake is van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verder dient te worden opgemerkt dat u spreekt over problemen die anderen kenden. Zoals reeds gezegd is een persoonlijke vrees, gestoeld op persoonlijke problemen, vereist om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Dat uw schoonvader in 2013 werd aangevallen omwille van zijn taxi en bezittingen en naar aanleiding hiervan terugkeerde naar Syrië, valt te betreuren. U zelf was echter op geen enkele manier betrokken in dit incident (CGVS p. 10 en CGVS (...) p. 13). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt voorts niet dat er sprake was van racistische motieven (CGVS (...) p. 13 en CGVS (...) p. 14). Het incident waarbij de verwant van uw vrouw die stierf naar aanleiding van een hartaanval, toen ze zijn zoon probeerden te ontvoeren, is eveneens zeer betreuenswaardig. Ook hier was u echter zelf niet in betrokken en kende u achteraf geen enkele problemen (CGVS p. 10 en CGVS (...) p. 13). Verder werd de man van de tante van uw vrouw vermoord door colectivos in het kader van een wraakactie. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt niet dat dit incident iets met jullie te maken had, te meer daar jullie op het moment van de feiten, in 2004 of 2005, nog niet in Venezuela woonden. Niemand van jullie familie kende na afloop nog problemen omwille van dit incident (CGVS (...) p. 3). Verder werd er in juni 2017 een gewelddadige poging tot overval

gepleegd op uw schoonbroer in zijn massagezaak. Hij wist niet wie de persoon in kwestie was (CGVS (...) p. 4). Uw schoonbroer heeft na dit incident geen last meer gehad met de man in kwestie omdat hij in augustus 2017 zijn massagezaak sloot (CGVS (...) p. 5). Dit incident had geenszins een concrete weerslag op u of op uw gezin. Dat uw vrouw verklaart dat dezelfde man twee andere Syriërs overviel is onvoldoende om enige concrete conclusies te trekken (CGVS (...) p. 4). Aan de hand van uw verklaringen over de incidenten die anderen meemaakten kunt u bovenvermelde vaststelling, namelijk dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, niet wijzigen.

Voorts dient nog te worden ingegaan op uw verklaring dat de overheid wist dat jullie tegen hen gekant waren, doordat de winkel van uw vrouw gesloten was op dagen van protest (CGVS p. 16). Dat jullie bij de overheid gekend stonden als opposanten louter omdat de winkel van uw echtgenote gesloten was toen er protesten plaatsvonden is een evenwel een blote bewering die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund. Bovendien blijkt dat jullie omwille van jullie voorgehouden deelname aan betogingen nooit enige problemen hebben gekend in Venezuela. Zo werd het paspoort van uw vrouw verlengd in december 2018, kreeg u een paspoort in 2019 en konden jullie in datzelfde jaar legaal vertrekken uit Venezuela. U zegt zelf dat u niets bijzonders heeft meegemaakt maar dat betogers wel werden aangevallen door colectivos (CGVS p. 16). Wat er ook van zij, dat de overheid volgens u wist dat jullie deelnamen aan betogingen maar dat jullie nooit de concrete gevolgen hiervan te verduren kregen, is vanzelfsprekend niet voldoende om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat jullie daardoor werden geviseerd door de Venezolaanse autoriteiten.

Wat betreft de problemen die uw vrouw kende in verband met haar zaak dient vastgesteld te worden dat die niet van die aard zijn opdat jullie in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor het interview van uw vrouw dat in de krant werd gepubliceerd. Voor de motivering hieromtrent wordt verwezen naar de beslissing van uw vrouw.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De paspoorten en identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en jullie kinderen hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in vraag wordt gesteld. Uw Syrisch paspoort heeft betrekking op uw Syrische nationaliteit, die evenmin onmiddellijk in vraag wordt gesteld.

Het medisch document heeft betrekking op letsels aan uw neus en linkerhand en ondersteunt weliswaar de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de incidenten die dit veroorzaakten, maar kan geenszins een band met de Conventie vaststellen of het vastgestelde gebrek aan zwaarwichtigheid herstellen.

De video's die u neerlegt hebben slechts betrekking op de preciaire algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela. Om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming dient u echter een persoonlijke vrees aan te tonen. Deze video's veranderen dan ook niets aan de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor het UNHCR rapport en het TdG artikel dat u neerlegt.

Wat betreft het A l'Encontre artikel, dat handelt over discriminatie en racisme in Venezuela, dient te worden opgemerkt dat daarin wordt gesproken over discriminatie en racisme in het algemeen in Venezuela. Er is sprake van een discriminatie van armen, Afrodescendenten en inheemse volkeren. Het artikel vermeldt ook de migratiestroom die sinds enkele jaren gaande is in Venezuela en telt hierdoor Haïtianen, Trinidianen, Colombianen, Ecuadorianen en Peruvianen mee bij de groep van gediscrimineerden. Er wordt nergens gesproken over Syriërs. Op basis van dit artikel toont u dan ook niet aan dat er sprake is van systematische discriminatie van en racisme ten opzichte van Syriërs in Venezuela.

De nieuwsartikelen die u neerlegt met betrekking tot de criminele feiten gepleegd op Syriërs, inclusief de artikelen die op de USB staan, zijn artikelen die slechts handelen over geïsoleerde criminele feiten. Op basis van deze artikelen kan er echter geen causaal verband worden gelegd tussen een Syrische afkomst en het plaatsvinden van criminele feiten. Het betekent met andere woorden niet dat wanneer Syriërs in Venezuela worden overvallen, dit gebeurt omwille van hun Syrische afkomst en dat andere Venezolanen niet worden overvallen. Men kan gelet op de informatie in deze artikelen dan ook niet spreken van

algemeen racisme tegen personen van Syrische origine. Gezien Venezuela een land is waar de criminaliteitscijfers zeer hoog liggen, is het niet uitzonderlijk dat ook de geïmmigreerde Syriërs hier slachtoffer van worden. Zoals supra bovendien reeds werd toegelicht, worden ook andere Venezolanen het slachtoffer van criminele feiten.

De USB bevat verder ook schooldocumenten van uw kinderen, waarop te lezen is dat zij goed presteren op school. Deze documenten hebben echter geen betrekking op de essentiële elementen van uw verzoek om internationale bescherming, noch op uw relaas. Omwille van deze reden kunnen de documenten dan ook geen wijziging brengen aan de hierboven gedane beoordeling.

De USB bevat verder enkele algemene nieuwsartikelen over colectivos, over de ontvoering van kinderen, over de precaire situatie in Venezuela, over criminele feiten die worden gepleegd in het algemeen en criminele feiten gepleegd tegen Arabieren en Syriërs. Op basis van algemene nieuwsartikelen kunt u geen persoonlijke vrees aantonen, die echter wel vereist is opdat u internationale bescherming zou kunnen krijgen. Hetzelfde geldt voor de vrees die u en uw kinderen hebben betreffende de organenhandel. Een louter algemene en hypothetische vrees is niet voldoende om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming.

De documenten betreffende uw paspoortprocedure en de WhatsApp berichten bewijzen dat u een versnelling van de aanvraagprocedure van uw paspoort aanvraagt. De documenten kunnen echter de vaststelling dat u op basis van deze problemen, wegens gebrek aan een reëel risico op ernstig lijden, niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet wijzigen.

De audioberichten omtrent de versnelling van uw paspoort die te vinden zijn op uw USB stick, kunnen de eerder gedane vaststellingen, namelijk dat u op basis van die problemen niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, niet wijzigen. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat audioberichten weinig bewijswaarde hebben gezien de authenticiteit er van moeilijk kan worden nagegaan.

Het medische document van uw schoonbroer en het Facebook bericht over het overlijden van de neef van uw schoonvader bewijzen dat deze familieleden in kwestie problemen kenden. Zoals echter reeds gezegd kunt u zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming op basis van problemen die familieleden kenden en die geen concrete weerslag hadden op u.

De psychologische attesten van uw kinderen hebben betrekking op hun gezondheidstoestand. Medische kwesties vallen echter buiten de procedure voor internationale bescherming.

De foto's van uw vernielde huis in Syrië dienen wat betreft uw verzoek om internationale bescherming niet in beschouwing te worden genomen. Het CGVS is namelijk van oordeel dat u, mede gelet op de huidige situatie in Syrië, niet kunt terugkeren naar Syrië. Uw verzoek wordt enkel beoordeeld ten opzichte van de problemen die u kende in Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige

schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaart dat u amper genoeg verdiende om uw kosten te kunnen dekken. U zegt dat u veel diende te betalen voor uw huur en dat u eigenlijk altijd te kort kwam op dat gebied (CGVS p. 6). Wanneer u later echter wordt gewezen op de verklaringen van uw vrouw die op DVZ verklaarde dat jullie een goede economische situatie kenden en tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat jullie behoorden tot de

middenklasse, zegt u dat u de kosten die dienden te worden betaald kon betalen. U hield echter niets over. U was naar eigen zeggen niet arm omdat u werkte (CGVS (...) p. 5; DVZ (...) vraag 5; CGVS p. 17). Ook uit de rest van uw verklaringen blijkt niet dat u onder precaire financiële omstandigheden leefde in Venezuela; integendeel. Zo verdiende u \$50 tot \$100 per week (CGVS p. 6). Gelet op het feit dat het minimumloon per maand in Venezuela in mei 2021 werd verhoogd tot \$2,40, kan gesteld worden dat u het naar Venezolaanse normen financieel goed stelde. Uw vrouw verklaart dat ze wekelijks bijna het loon van een ambtenaar kon verdienen (CGVS (...) p. 6). Verder kon u zich security voor uw woning veroorloven (CGVS p. 11 en p. 12). U kon zich behandelingen in een privéziekenhuis veroorloven, ondanks dat dit kostelijker was dan een staatsziekenhuis (CGVS p. 8 en p. 13). U verklaart later bovendien zelf dat u niet arm was omdat u werkte. De nodige kosten die dienden te worden gemaakt, kon u bekostigen (CGVS p. 17).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Venezuela maar verhuisde toen u één jaar oud was naar Syrië. Vervolgens woonde u tussen 1999 en 2003 in Venezuela. Daarna keerde u wederom terug naar Syrië met uw ouders. Uw dochter en zoon werden respectievelijk in 2006 en 2009 geboren in Syrië. In 2009 verhuisde u samen met uw man en kinderen naar Venezuela. Jullie woonden gedurende vijf jaar in Oud Barcelona, gelegen in gemeente Simon Bolívar, deelstaat Anzoategui. Omstreeks 2015 verhuisden jullie naar Nieuw Barcelona, gelegen in dezelfde gemeente en deelstaat, waar u anderhalf jaar verbleef. Omdat de banden van jullie auto werden gestolen, ondanks dat u en uw man security betaalden, beslisten jullie te verhuizen naar een andere woning binnen Nieuw Barcelona. Daar verbleven jullie tweeënhalf jaar. Uiteindelijk beslisten jullie te verhuizen naar het huis van uw moeder, dat gelegen was in Puerto La Cruz, deelstaat Anzoategui. Jullie verbleven hier gedurende drie maanden voor jullie vertrek uit Venezuela.

Vanaf 2010 tot het moment van uw vertrek uit Venezuela werkte uw man als automechanicien bij Autos Pintura 8, dat gelegen was in Puerto La Cruz. Sinds april 2012 had u een eigen zaak in autowisselstukken. Uw zaak was gelegen in Oud Barcelona. Gedurende de jaren dat u uw zaak had, werd u vaak beroofd door voornamelijk gewone dieven. Af en toe werd u ook bestolen door hetzij de politie, hetzij colectivos. Sommige van de dieven kende u omdat zij in de buurt woonden. Om zich te beschermen tegen de berovingen, plaatste u een glazen wand en tralies voor de ingang van uw zaak. Wanneer u een diefstal meemaakte, gaf u de dief in kwestie altijd iets om verdere problemen te vermijden.

Enkele van de berovingen die u meemaakte, licht u toe. Op een dag in 2012 kwam er iemand naar uw zaak en vroeg u naar een bepaald autowisselstuk, dat u hem gaf. Vervolgens vroeg die persoon naar een ander autowisselstuk. U draaide zich om om het andere autowisselstuk te halen en op datzelfde moment vluchtte de persoon, met het eerste autowisselstuk in zijn handen, weg. Na dit incident besepte u dat u altijd het eerste stuk diende terug te vragen, vooraleer u iets anders ging zoeken.

Uw familie had verschillende zaken in de buurt. Zij waarschuwden u telkens wanneer ze een verdachte persoon of dief zagen. Wanneer een verdacht persoon langs kwam, deed u alsof uw man in de voorraadkamer was om de indruk te geven dat u niet alleen was. Soms gingen de personen in kwestie dan weg en soms kwamen ze terug met een wapen en het bevel dat u alles dat u bezat moest afgeven.

Gewoonlijk patrouilleerde de politie in de buurt. Deze agenten kwamen soms naar uw winkel om u om geld voor een koffie of drankje te vragen, in ruil voor hun bescherming. U merkte dat op de momenten wanneer de politie er niet was, alle dieven plots verschenen. Het leek u alsof de dieven en de politie onder één hoedje werkten. Eenmaal kwam een persoon uw zaak binnen en vroeg u om uw kassa en oorbelt die u aanhad af te geven. Later hoorde u van uw familie dat de man in kwestie een politieagent was. Ook uw

man werd op een avond bestolen door politieagenten, toen hij met de auto onderweg was naar huis. De agenten beschuldigden uw man ervan hasj te vervoeren, wat uw man ontkende. Hierop bood uw man de agenten \$10, die hij op zak had, aan. De agenten eisten echter \$100 van uw man. Hierop begeleidden de agenten uw man mee naar huis, waar hij het gevraagde geld ophaalde en aan de agenten gaf.

In de jaren 2012 en 2013 had u nog geen eigen wagen. U weigerde echter het openbaar vervoer te nemen naar uw zaak omdat er veel overvallen op plaatsvonden. In de plaats daarvan ging u te voet. Toen u echter onderweg was te voet van of naar uw werk, werd u overvallen door mensen op een motor.

In maart 2015, aan het begin van de Venezolaanse crisis, legde u een interview af dat gepubliceerd werd in de krant. In dit interview zei u dat er geen goederen beschikbaar waren en zei u dat alles er op achteruit ging. U sprak niet rechtstreeks over de overheid. De journalist in kwestie had u beloofd dat hij uw foto niet zou publiceren bij het artikel, maar deed dit uiteindelijk toch. U merkte dat u na dit interview vaker werd overvallen.

Uit veiligheidsoverwegingen besliste u om in 2016 de openingsuren van uw zaak aan te passen. Zo was u niet meer open in de namiddag en werkte u slechts tot twaalf uur 's middags. In april 2019 verkocht u de goederen van uw zaak.

U, uw man en jullie kinderen verlieten Venezuela op 18 juli 2019 en gingen naar Colombia waar jullie gedurende dertien dagen bij uw broer verbleven. Op 31 juli 2019 verlieten jullie Colombia en op 2 augustus 2019 kwamen jullie aan in België. Op 14 augustus 2019 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer; evenals documenten betreffende uw naamswijziging en het persbericht van uw interview.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest de misdaad in Venezuela en u vreest het slachtoffer te worden van racisme en discriminatie omwille van uw Syrische afkomst. In hoofde van uw kinderen vreest u psychische gevolgen door de problemen die zij te verduren kregen in Venezuela door de criminaliteit. U haalt aan dat er geen inenting is in Venezuela en dat meisjes er op zeer jonge leeftijd zwanger worden (CGVS p. 16 en p. 18).

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de diefstallen die u meemaakte in uw zaak niet van die aard zijn opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Wat betreft die diefstallen door colectivos, zegt u dat ze telkens met veel op motors aankwamen en zich dan verspreidden om te gaan stelen. Wanneer een colectivo naar u kwam en zei dat hij een bepaald stuk wilde, had u geen andere keuze dan hem dat stuk te geven. U verklaart dat colectivos gewoon rellen veroorzaken en dat zij bijvoorbeeld ook mensen die in de rij stonden voor een voedselpakket gingen storen (CGVS p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u persoonlijk werd gevisieerd door de colectivos. Dit blijkt verder ook niet uit andere verklaringen die u hieromtrent geeft. Zo zegt u dat de colectivos toesloegen op momenten wanneer er uitvaartplechtigheden werden georganiseerd en het druk was in de straten. De colectivos maakten van de drukte gebruik om zo onopgemerkt te gaan stelen (CGVS p. 11 en p. 12). U spreekt over een algemene modus operandi van colectivos. Uit uw verklaringen blijkt slechts dat u het slachtoffer werd van de algemene criminaliteit heersend in het land, waaronder ook de misdrijven die worden gepleegd door de colectivos, zonder dat u door hen persoonlijk werd gevisieerd.

Hetzelfde geldt voor de diefstallen die werden gepleegd door politieagenten. U zegt dat de politieagenten in burger gekleed kwamen, maar dat u wist dat ze agenten waren omdat uw familie u hierover had gewaarschuwd. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie niet specifiek u viseerde, maar dat het hun gewoonte was geworden om na hun werkuren mensen te gaan bestelen. U zegt namelijk dat deze diefstallen niet enkel u overkwamen, maar dat de agenten ook gingen stelen op andere plaatsen in Barcelona en Puerto La Cruz. (CGVS p. 10). Later verklaart u ook dat de meeste mensen die voor de overheid werken gewoon dieven zijn. Ze maken misbruik van hun functie als politieagent om andere mensen op te lichten. U zegt dat ze dat doen zowel bij Syriërs als bij Venezolanen (CGVS p. 13). Hoe betreurenswaardig de diefstallen ook zijn, slaagt u er op basis van deze verklaringen geenszins in aan te tonen dat u persoonlijk werd gevisieerd door de politie en in tegenstelling tot anderen een persoonlijke vrees kent. Gelet op uw verklaring dat ook Venezolanen door de agenten werden bestolen, slaagt u er ook niet in om aan te tonen dat de politie diefstal pleegde met een racistisch of discriminatoir oogmerk.

Ook op basis van de diefstal door politieagenten die uw man te verduren kreeg, kunnen jullie niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De diefstal kan namelijk niet als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd. De agenten beschuldigden uw man ervan hasj aan het vervoeren te zijn en om problemen te vermijden, betaalde uw man hen. Hierna verhuisden jullie (CGVS p. 10). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat jullie verder nog problemen kenden met de agenten in kwestie. Dat het dit geïsoleerde incident aan zwaarwichtigheid ontbreekt wordt bevestigd door het feit dat uw man er niets over vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de diefstallen die u meemaakte door gewone dieven eveneens niet van die aard zijn opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt dat enkele van de dieven inwoners waren van uw wijk en dat u hen herkende. U zag hen soms op de motor rondrijden, maar zij deden niets tegen jullie (CGVS p. 11). Aan de hand van deze verklaringen blijkt alvast niet dat jullie gevaar liepen vanwege de dieven, los van het economische profijt dat zij wilden maken. Verder zegt u dat zij u overvielen omdat jullie Syriërs zijn en zij dachten dat jullie geld hebben. U zegt dat er winkels in de buurt waren die van Venezolanen waren en die niet werden bestolen. Over het algemeen weet u echter niet of andere Venezolanen werden overvallen of niet en zegt u dat dat wel zou kunnen. Uw verklaringen overtuigen niet dat u specifiek werd gevisieerd. U verklaart weliswaar dat de zaken van uw familie die in de buurt lagen eveneens allemaal met diefstal te maken kregen (CGVS p. 12). Louter aan de hand van deze verklaring kunnen echter geen conclusies worden getrokken. Het feit dat u verklaart dat er in de buurt andere Venezolaanse winkels waren die niet bestolen werden, volstaat niet om te spreken over een racistisch motief of om vast te stellen dat jullie specifiek werden gevisieerd. Des te meer niet gezien u verklaart dat het mogelijk is dat over het algemeen andere Venezolanen ook werden overvallen. In uw latere verklaring zegt u zelfs dat Venezolaanse winkeliers wel degelijk werden bestolen en dat dit 's nachts gebeurde. Vice versa zegt u dat niet alle Syriërs werden bestolen en dat de dieven de zaken uitkozen die het meest gunstig gelegen waren. Ze kozen voornamelijk de winkels uit die op een hoek gelegen waren omdat ze van daaruit het makkelijkst konden ontsnappen (CGVS p. 12). Hieruit blijkt niet dat u persoonlijk werd gevisieerd omwille van wie u bent of omwille van uw etnische achtergrond.

Bovendien zijn de diefstallen, zowel vanwege de agenten, de colectivos en de gewone dieven, in se niet zwaarwichtig genoeg opdat u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. Zo kende u ten eerste geen verdere problemen met leden van de overheid. Ten tweede is het niet zo dat de diefstallen het u onmogelijk maakten om verder te blijven werken. Zo kende u namelijk gedurende alle jaren dat uw zaak open was, van 2012 tot 2019, op regelmatige basis diefstallen. Desondanks hield u uw zaak open en kon die voorzien in uw levensonderhoud. U verklaart zelfs dat jullie een middelmatige levensstandaard kenden en noch rijk, noch arm waren (CGVS p. 5).

Verder zegt u dat u vaker werd bestolen nadat uw interview, waarin u zich negatief uitte over de socio-economische situatie, werd gepubliceerd in de krant in 2015 (CGVS p. 16). Dit is echter slechts een blote bewering die u op geen enkele concrete manier staakt. Hierdoor kan ook niet worden afgeleid dat uw interview de oorzaak was van de toename van de diefstallen. Zo blijkt tevens uit COI dat vanaf 2015 de Venezolaanse crisis zijn begin kende en de criminaliteit enorm toenam naar aanleiding van deze crisis en de verslechtering van de economische situatie. Ook dit kan een reden zijn voor waarom u meer diefstallen kende sindsdien.

Dat u in de jaren 2012 en 2013 overvallen werd toen u te voet naar uw werk ging is niet van die aard opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt ten eerste, uit gebrek aan verdere verklaring hierover, dat u slechts het slachtoffer werd van de algemene criminaliteit (CGVS p. 8 en p. 9). Zoals reeds gezegd vormen gevolgen louter van de algemene criminaliteit geen grond voor

internationale bescherming. Ten tweede werd u overvallen omdat u te voet ging en nog geen eigen wagen had. Later was u wel in het bezit van een eigen wagen (CGVS 1921449 p. 8 en p. 15). De problemen die u meemaakte zijn dan ook niet meer actueel.

Op basis van de vrees die u koestert in hoofde van uw kinderen, komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming. U stelt dat uw kinderen psychische gevolgen kennen door de problemen met criminaliteit in Venezuela. Problemen van medische aard vallen evenwel buiten de procedure van internationale bescherming. Dit geldt eveneens voor uw verklaring dat er door gebrek aan materiaal geen inentingten worden gezet in Venezuela. Tenslotte is uw bewering dat meisjes op jonge leeftijd zwanger worden in Venezuela en dat uw dochter hetzelfde zou kunnen overkomen een louter hypothetische bewering (CGVS p. 16-17). Het louter uiten van dergelijke beweringen volstaat geenszins om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Voor zover u de problemen van uw man en van anderen aanhaalt, wordt verwezen naar de beslissing van uw man waarin het CGVS oordeelde dat jullie niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De beslissing van uw man luidt als volgt:

"(...)"

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. De documenten betreffende uw naamswijziging hebben geen betrekking op de essentiële, inhoudelijke elementen van uw relaas, waardoor ze de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet kunnen wijzigen. Het persbericht van uw interview bewijst dat u een interview heeft gedaan voor de krant gaande over de socio-economische situatie in Venezuela. Het bericht in se bewijst echter niets meer over de concrete gevolgen van het interview en kan bijgevolg de supra gedane vaststelling niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september

2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uw man verklaart dat hij amper genoeg verdiende om jullie kosten te kunnen dekken. Hij zegt dat hij veel diende te betalen voor jullie huur en dat hij eigenlijk altijd te kort kwam op dat gebied (CGVS (...) p. 6). Wanneer uw man later echter wordt gewezen op uw verklaringen op DVZ, waar u zei dat jullie een goede economische situatie kenden en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud waar u zei dat jullie behoorden tot de middenklasse, zegt uw man dat hij de kosten die dienden te worden betaald kon betalen. Hij hield echter niets over. U was naar eigen zeggen niet arm omdat u werkte (CGVS (...) p. 5; DVZ (...) vraag 5; CGVS (...) p. 17). Ook uit de rest van jullie verklaringen blijkt niet dat u onder precare financiële omstandigheden leefde in Venezuela; integendeel. Zo verdiende uw man \$50 tot \$100 per week (CGVS (...) p. 6). Gelet op het feit dat het minimumloon in Venezuela in mei 2021 werd verhoogd tot \$2,40, kan gesteld worden dat jullie het naar Venezolaanse normen financieel goed stelden. U verklaart zelf dat u wekelijks bijna het loon van een ambtenaar kon verdienen (CGVS (...) p. 6). Verder konden jullie zich security voor jullie woning veroorloven (CGVS (...) p. 11 en p. 12). Uw man kon zich behandelingen in een

privéziekenhuis veroorloven, ondanks dat dit kostelijker was dan een staatsziekenhuis (CGVS (...)) p. 8 en p. 13). Uw man verklaarde bovendien zelf dat hij niet arm was omdat hij werkte. De nodige kosten die dienden te worden gemaakt, kon hij bekostigen (CGVS (...)) p. 17).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over

een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel stellen verzoekende partijen vooreerst dat zij in geval van een terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade, meer bepaald een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, lopen. Zij verwijzen hierbij naar artikel 48/4, §§ 1 en 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen zetten hierover het volgende uiteen:

"Het bewijs van het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling volgt uit de behandeling die de gezinsleden hebben meegemaakt gedurende hun verblijf in Venezuela, uit de behandeling van hun overige Syrische familieleden alsook uit de beschikbare landinformatie.

Wat betreft de persoonlijke behandeling van verzoekers in Venezuela, wordt verwezen naar de niet één maar naar de herhaalde incidenten, die het gezin meemaakte:

- *In juli 2012 werd verzoeker met een wapen geslagen in zijn gezicht, waarbij hij verwondingen opliep, nadat enkele onbekenden verzoeker op straat om geld hadden gevraagd.*
- *Verzoeker werd herhaaldelijk overvallen tijdens de busritten naar zijn werk. De overvallen waren gewapend (verhoor verzoeker, p. 5).*
- *Verzoekster werd vanaf 2012 tot 2019 een veertigtal keer overvallen in haar winkel*
- *Op 30 december 2017, toen hij terugkeerde van de winkel met zijn boodschappentas, werd verzoeker gestoken met een mes*
- *In 2019 werd verzoeker bedreigd door overheidsambtenaren opdat hij de som van 3500 dollar zou betalen, som die hij niet had.*

Het zou onjuist zijn om elk van deze incidenten individueel te beoordelen. Ook indien deze incidenten, afzonderlijk beschouwd onvoldoende ernstig zouden zijn (quod non) dan nog maakten de veelheid en vooral de aanhoudendheid ervan, het leven voor verzoekers ondraaglijk in Venezuela. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, vonden deze incidenten ook nog plaats tussen 2017 en 2019 daar verzoekster nog verklaarde overvallen te zijn geweest in haar winkel in december 2018 (verhoor verzoekster, p. 14).

Volgens het CGVS zou niet bewezen zijn dat de veiligheidsincidenten zich voordeden ingevolge de rijke reputatie van Syriërs. Nochtans druist dit in tegen de verklaringen van verzoekers:

- o *Dat de herhaalde overvallen in de winkel weldegelijk gericht waren tegen de Syrische handelaren in de wijk (verhoor verzoekster, p. 12)*
- o *Dat aanslag op verzoeksters broer in zijn zaak dat dezelfde daders ook twee andere Syrische mannen overvielen (verhoor verzoekster p. 4).*
- o *Dat het pestgedrag tegen de kindjes weldegelijk gelinkt was aan hun andere origine (verhoor verzoeker, p. 10)*
- o *Dat de overheidsambtenaren geld vroegen omdat ze vastgesteld hadden dat verzoeker een Syriër was (verhoor verzoeker, p. 3).*

Bovendien verliest het CGVS daarbij uit het oog dat niet alleen zij, maar ook hun overige Syrische familieleden, die handelaren waren, gelijkaardige incidenten meemaakten:

- *In 2004-2005 werd de echtgenoot van verzoeksters tante gedood door de collectivos.*
- *In 2013 werd verzoekers schoonvader, die als taxichauffeur werkte, slachtoffer van een diefstal. De man die hij op een dag in zijn taxi vervoerde, bleek een dief te zijn. De dief beval zijn schoonvader ergens te stoppen en uit te stappen, waarna hij zijn schoonvader vastbond aan een boom. Hierop wilde de dief*

wegrijden met de taxi van zijn schoonvader, maar slaagde hij er niet omdat er omstaanders in de buurt waren. Na dit incident besliste zijn schoonvader terug te keren naar Syrië. Hij deed dit in 2014.

- Een verwant van verzoekster werd eveneens slachtoffer van een diefstal in zijn eigen zaak. De dieven die zijn zaak waren binnengevallen en goederen hadden gestolen, wilden eveneens zijn zoon ontvoeren. De man verzette hier zich zodanig tegen, dat hij een hartaanval kreeg en ter plekke overleed.

- In 2016 werd verzoekers schoonbroer in zijn been geschoten omdat hij weigerde in te gaan op de eis om zijn portefeuille en telefoon af te geven. Verzoeker zelf kon vluchten.

- Verzoekers andere schoonbroer kende in 2017 een overval in zijn massagezaak gelegen in Puerto La Cruz. Hij werd hierbij in zijn nieren gestoken door de dader.

Ten onrechte oordeelt het CGVS echter dat deze incidenten derden betreffen. Ook indien deze incidenten niet (allen) werden beleefd door verzoekers zelf, hebben zij niettemin terecht geleid tot een verhoogde vrees in hoofde van verzoekers om nog langer te blijven in Venezuela. De behandeling van hun Syrische familie is immers een belangrijk signaal voor het risico dat verzoekers zelf lopen in geval van een terugkeer naar Venezuela."

Volgens verzoekende partijen blijkt ook uit de beschikbare landeninformatie dat Syriërs een verhoogd doelwit zijn van geweld omdat zij geacht worden rijk te zijn.

Zij menen vervolgens dat de algemene landeninformatie bevestigt dat Venezuela niet alleen gekreund gaat onder een economische crisis, maar bovendien gekenmerkt wordt door een zeer hoge graad van geweld en citeren ter staving hiervan uit het arrest nr. 263 018 van 26 oktober 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat zij diverse artikelen hebben overgemaakt waaruit zou blijken dat de Syrische handelaren in Venezuela het slachtoffer zijn van geweld. Zij citeren in dit verband ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster en nogmaals uit voornoemd arrest van de Raad. Zij vervolgen:

"Uit de persoonlijke ervaringen van verzoekers, het wedervaren van hun familie en de algemene beschikbare landinformatie blijkt dat verzoekers omwille van hun Syrisch-arabische origine een verhoogd reëel risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling bij hun terugkeer naar Venezuela. Ondergeschikt ook indien verzoekers problemen niet gelinkt zouden zijn geweest aan hun Arabische origine, dan nog staat het vast dat het geheel van incidenten dat zij meemaakten een reeks van onmenselijke en vernederende behandeling inhield."

Over de ernst van deze behandeling in geval van terugkeer naar Venezuela, voeren zij het volgende aan: *"De gebeurtenissen, die de familie heeft meegemaakt, zijn voldoende ernstig om te besluiten tot een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling."*

De ernst van de feiten moet immers worden beoordeeld in het licht van de persoonlijke kenmerken van de verzoekers.

Geheel ten onrechte heeft het CGVS daarbij geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van het gezin. Het betreft een gezin met twee minderjarige kinderen, van respectievelijk 13 en 15 jaar oud.

Daarenboven lijden voormelde kinderen aan psychologische problemen (stuk 3). De kinderen hebben nood aan psychologische begeleiding, precies omwille van de zware psychologische effecten van het geweld op de kinderen. Het psychologisch dossier wordt in bijlage gevoegd ter staving van de problemen (stuk 3).

De vader van de kinderen bevestigt hierover het volgende (verhoor verzoeker, p. 10):

(...)

Geheel ten onrechte heeft het CGVS geen of onvoldoende rekening gehouden met de kwetsbaarheid van het gezin. Het CGVS beperkte zich tot de stelling dat de eventuele psychologische problemen van de kinderen hoogstens aanleiding zouden kunnen geven tot een aanvraag 9ter. Nochtans had zij met de kwetsbaarheid van het gezin rekening moeten houden bij de beoordeling of zij in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De incidenten hebben trouwens niet alleen op de kinderen een zeer grote impact gehad, maar ook op de overige familieleden van verzoekers. Verzoeksters vader, haar twee broers en haar moeder verlieten allen het land nadat het slachtoffer werden van gewelddaden. Ook dit is een belangrijke indicatie van de ernst van het geweld, een indicatie waarmee evenmin rekening werd gehouden door het CGVS."

Over de mogelijkheid om zich te beroepen op de bescherming door de overheid, stellen verzoekende partijen het volgende:

"Er bestaat geen mogelijkheid om zich te beroepen op de bescherming door de overheid, indien het risico op onmenselijke behandeling voortvloeit uit het handelen van de overheid zelf."

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat hun agressoren (deels) deel uitmaakten van de overheid zelf. Verzoekster werd overvallen in haar winkel door de door de overheid ondersteunde colectivos en door dieven, die tevens werkzaam waren als politieagenten (verhoor verzoekster p. 10)

In elk geval is de overheid ook niet in staat om verzoekers effectief te beschermen tegen agressoren, die geen (officieel) deel uitmaken van de overheid."

Zij voeren aan dat dit afdoende blijkt uit de beschikbare landeninformatie, die duidelijk aangeeft dat er enerzijds geen overheidsbescherming beschikbaar is en dat anderzijds burgers geen beroep durven doen op enige overheidsbescherming uit schrik dat hun problemen zullen vergroten. Zij voegen hieraan toe:

"Ook verzoekers familie zelf heeft geen afdoende bescherming gekregen van overheidswege:

De strafflucht, die werd ingediend na de aanslag op verzoeksters broer in 2017 bleef zonder enig gevolg (verhoor verzoekster, p. 4 en p 5).

De politiepatrouilles in de straat verhinderden niet dat de herhaalde overvallen plaatsvonden in de winkel van verzoekers. Bovendien waren de politieagenten zelf corrupt en vroegen ze geld in ruil voor (niet bestaande) bescherming (verhoor verzoekster, p. 8):

Bovendien deelde verzoekster ook terecht mee te vrezen voor een verergering van hun problemen indien strafflachten zouden worden ingediend."

Verder geven verzoekende partijen aan dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om zich elders in Venezuela te vestigen. Zij halen hierover het volgende aan:

"Vooreerst zijn verzoekers driemaal verhuisd om te ontsnappen aan de onveiligheid in het land, echter telkens zonder resultaat (verhoor verzoeker, p. 5): Zij woonden in Oud Barcelona, Nieuw Barcelona en Puerto de la Cruz. Verzoeker werd echter herhaaldelijk aangevallen zowel op weg naar zijn werk in Puerto de la Cruz als in Barcelona. Zijn vrouw werd talloze keren overvallen in hun winkel in Barcelona. Verzoeksters broer C. (...) werd aangevallen in Puerto de la Cruz. (verhoor verzoeker p. 13-14). Daarenboven blijkt uit de geciteerde landeninformatie dat het geweld verspreid is over heel Venezuela. Tenslotte was een relocatie ook financieel niet haalbaar. Verzoeker werkte al jaren in Puerto de la Cruz terwijl verzoekster en haar familie winkels hadden in Barcelona. Een herlocatie naar een andere regio, waar zij geen werk noch een bruikbaar familiaal netwerk hadden, zou financieel niet haalbaar zijn geweest."

Zij besluiten:

"Verzoekers zijn een kwetsbaar gezin. De aanhoudende behandeling die zij meemaakten in Venezuela was onmenselijk en vernederend. Zij maakte hun leven daar ondraaglijk en leidde tot ernstige schade in hoofde van de kinderen. Bijgevolg komen zij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus."

Vervolgens voeren verzoekende partijen aan dat naast het geweld er nog een tweede reden is waarom zij dreigen terecht te komen in onmenselijke levensomstandigheden. In dit verband wijzen zij erop dat Venezuela gebukt gaat onder een loodzware economische crisis, die tot gevolg heeft dat vele gezinnen in armoede leven, ter staving waarvan zij citeren uit de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 28 april 2021 en de COI Focus "Venezuela: Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie" van 23 november 2021. Zij vervolgen:

"Het is correct dat verzoekster een winkel in auto-onderdelen had, en verzoeker werkzaam was als automechanicien.

Het CGVS mocht echter niet voorbijgaan aan de beoordeling of verzoekers in geval van een terugkeer naar Venezuela nog steeds in staat zouden zijn om te overleven:

-De inflatie is volledig ontspoord, waardoor de prijzen elke dag spectaculair stijgen, en bijgevolg ook de werkende bevolking steeds meer problemen ondervindt om te voorzien in haar levensonderhoud.

-Verder hebben verzoekers geen familiaal netwerk meer, dat in staat is om hen op te vangen. Alle familieleden met wie zij een nauwe band hadden, hebben het land intussen verlaten (verhoor verzoekster, p 3-4 en verhoor verzoeker p. 5). Met de overige familieleden waren de banden niet voldoende sterk. De rijkere tante en oom van verzoekster waren zelfs niet bereid zijn om hun eigen armere zus, die in een rolstoel zat, financieel te ondersteunen. Deze laatste diende te overleven als straatverkoopster (verhoor verzoekster, p.4).

-Tenslotte hebben verzoekers hun winkel verkocht en heeft verzoeker zijn werk beëindigd. Zij zullen bijgevolg geen inkomsten meer hebben bij hun terugkeer."

Met dit laatste gegeven dient volgens verzoekende partijen weldegelijk rekening te worden gehouden. Zij citeren ter staving hiervan nogmaals uit de COI Focus "Venezuela: Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie" van 23 november 2021.

Verzoekende partijen stellen dat los daarvan, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) bij de beoordeling van de socio-economische levensomstandigheden in het land tevens rekening had moeten houden met de aanwezigheid van hun twee minderjarige kinderen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt volgens hen immers dat de levensomstandigheden er voor minderjarige kinderen met bijzondere psychologische noden niet menselijk zijn, ter staving waarvan zij citeren uit de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021, de *“Declaration on the mental health crisis in Venezuela”* van WFMH Global en het artikel *“Venezuela’s crisis causing widespread anxiety – but few can afford treatment”* van Fox News van 7 december 2016. Ook de impact van deze moeilijke levensomstandigheden op hun twee minderjarige kinderen werd volgens verzoekende partijen niet onderzocht door het CGVS.

Verzoekende partijen besluiten dat zij bij hun terugkeer naar Venezuela terecht dreigen te komen in levensomstandigheden waarin zij niet langer beschikken over enige vorm van inkomsten om te voorzien in hun levensbehoeften. De kans dat zij een beroep kunnen doen op de bescherming van de overheid is onbestaande, aldus verzoekende partijen, die tevens stellen dat de overheidshulp niet alleen manifest ontoereikend is, maar bovendien wordt voorbehouden voor overheidsgezinde burgers, ter staving waarvan zij citeren uit de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021.

Verder stellen verzoekende partijen dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela daarenboven vrezen om vervolgd te worden omwille van hun politieke activiteiten, alsook omwille van hun Syrische afkomst. Zij betogen hierover als volgt:

“Vooreerst verklaarden verzoekers dat zij deelnamen aan manifestaties. Daarenboven uitte verzoekster zich zeer negatief uit over de overheid in een interview, dat publiek werd gemaakt.

Er is geen reden om te twijfelen aan de zichtbaarheid van hun profiel, dat gekant is tegen de overheid. Bij elke manifestatie, sluiten zij hun winkel om te kunnen deelnemen. Het interview, dat verzoekster aflegde, werd publiek gemaakt.”

Zij voegen hieraan toe dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat betogers en personen die kritiek geven op de overheid een reëel risico lopen op vervolging en stellen dat het daarbij geen verschil uitmaakt of zij een hoog of laag profiel hebben. Ter staving hiervan citeren zij uit het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2020. Zij vervolgen:

“Geheel ten onrechte oordeelde het CGVS dat verzoekers geen concrete problemen zouden hebben gekend omwille van hun kritiek op de overheid.

In casu verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat na de publicatie van het artikel de diefstallen, die trouwens gepleegd werden door de door de overheid gesteunde colectivos en politieagenten buiten hun dienst sterk toenamen (verhoor verzoekster p. 16).

Het gegeven dat zij geen vrees zouden moeten koesteren ten opzichte van de Venezolaanse overheid omdat zij paspoort kregen, kan bezwaarlijk een indicatie zijn voor de stelling dat zij geen problemen zouden kennen in het land nu zij dit paspoort verkregen tegen smeergeld, en het land illegaal verlieten (verhoor verzoeker, p. 4).

Ten tweede verklaarden verzoekers dat zij vreesden voor vervolging omwille van hun Syrische afkomst. Met name worden Syriërs gezien als “rijk”, waardoor zij een verhoogd risico lopen op gewelddaden door de Venezolaanse overheid en bendes. Verzoekers verwijzen terzake naar de incidenten die zij hierboven opsomden.

Het gegeven dat verzoeker de Venezolaanse nationaliteit heeft gekregen is irrelevant. Ook na de toekenning van deze nationaliteit in 2016, bleef het gezin immers verder het slachtoffer van herhaalde gewelddaden, inclusief bedreigingen door de overheidsambtenaren. Verder verklaarde verzoeker dat het gezin bleef opvallen door hun andere huidskleur.

Ook geheel ten onrechte stelt het CGVS dat deze daden van discriminatie onvoldoende ernstig zouden zijn geweest. Verzoekers verwijzen naar hetgeen zij hierboven uiteen zetten omtrent de ernst van de gewelddaden. Daarenboven voegen zij eraan toe dat de kindjes dermate ernstig gepest werden omwille van hun huidskleur dat zij niet langer naar school wilden gaan.

Aldus dreigen verzoekers vervolgd te worden bij hun terugkeer naar Venezuela.”

Wat betreft hun situatie in Syrië laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Het CGVS oordeelde uitdrukkelijk dat verzoekers niet geacht kunnen worden terug te keren naar Syrië.

Ondergeschikt, verzoeken verzoekers om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor nader onderzoek naar hun vrees ten opzichte van Syrië. Noch tijdens het verhoor, noch in het administratief dossier heeft het CGVS enig gedetailleerd onderzoek hiernaar verricht.

Verzoekers zijn christenen (zie verhoor, dd. 13/01/2020). Het wordt niet betwist dat christenen het voorwerp uitmaken van vervolging in Syrië:

(...)”

Verzoekende partijen voeren aan dat er bovendien nog steeds een oorlog in Syrië woedt, waardoor het te gevaarlijk is om ernaar terug te keren. Ter staving hiervan citeren zij opnieuw uit de "*Country Guidance: Syria; Common analysis and guidance note*" van EASO van november 2021. Zij wijzen er nog op dat verzoeker afkomstig is uit Aleppo en foto's neerlegde van zijn vernielde huis in Syrië.

2.2. De stukken

Als bijlage wordt bij het verzoekschrift blijkens de inventaris een psychologisch dossier (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Venezuela, in juli 2019 te hebben verlaten omwille van meerdere incidenten die zich zouden hebben voorgedaan in de periode tussen hun aankomst in Venezuela in 2009 en hun vertrek uit dat land in 2019. Vooreerst verklaart verzoeker dat hij in Venezuela op verschillende momenten door de overheid discriminatoir behandeld werd omwille van zijn Syrische afkomst. Verzoeker licht hierbij toe dat hij bij de openbare diensten heel lang diende te wachten wanneer hij een eenvoudige vraag had en ook diende te betalen om de lange wachttijd van de procedure ter verkrijging van zijn paspoort te laten versnellen. Verzoekster verklaart dat zij sinds april 2012 een eigen zaak in autowisselstukken had en vaak werd beroofd door voornamelijk gewone dieven. Af en toe zou zij ook bestolen zijn door de politie of door *colectivos*. Als voorbeeld haalt zij aan dat op een dag in 2012 iemand naar haar zaak kwam om haar naar een bepaald autowisselstuk te vragen. Toen deze persoon naar een ander autowisselstuk vroeg en zij zich omdraaide om dit te gaan halen zou deze persoon met het eerste autowisselstuk in zijn handen zijn weggevlucht. De familie van verzoekster zou in diezelfde buurt verschillende zaken hebben gehad en haar telkens gewaarschuwd hebben wanneer ze een verdachte persoon of dief zagen. Wanneer er een verdachte persoon langskwam, zou verzoekster gedaan hebben alsof haar man in de voorraadkamer was om de indruk te geven dat zij niet alleen was. De personen in kwestie zouden volgens verzoekster soms zijn weggegaan, maar soms ook zijn teruggekomen met een wapen en het bevel om alles wat zij bezat af te geven. Verzoekster verklaart verder dat de politie gewoonlijk patrouilleerde in de buurt van haar winkel, maar dat de politieagenten soms naar haar winkel kwamen om geld voor een koffie of een drankje te vragen, in ruil voor bescherming. Verzoekster zou gemerkt hebben dat op de momenten dat de politieagenten niet patrouilleerden, de dieven allemaal tezamen in de buurt verschenen, zodat het leek alsof de dieven en de politie samenwerkten. Op een dag zou een persoon met een wapen haar zaak zijn binnengekomen en haar gevraagd hebben om de inhoud van de kassa en haar oorbel af te geven. Later zou verzoekster van haar familie hebben gehoord dat de man in kwestie een politieagent was. Ook verzoeker zou op een avond, toen hij met zijn auto naar huis onderweg was, door politieagenten zijn bestolen. De agenten zouden hem valselijk hebben beschuldigd *hasj* te vervoeren, waarop verzoeker de 10 dollar die hij op zak had, aanbood. De agenten zouden echter 100 dollar hebben geëist en hem naar huis hebben begeleid waar hij het gevraagde geld ophaalde en aan de agenten gaf. Verder zouden enkele onbekenden verzoeker in juli 2012 op straat om geld hebben gevraagd en zou één van hen hem met zijn wapen in het gezicht hebben geslagen, met verwondingen aan zijn neus en een ziekenhuisbezoek tot gevolg. Ook tijdens de busritten naar het werk zou verzoeker meerdere malen het slachtoffer zijn geworden van overvallen. Verzoekster zou in de jaren 2012 en 2013, toen zij nog geen eigen wagen had en te voet van of naar haar werk onderweg was, zijn overvallen door mensen op een motor. In 2013 zou de vader van verzoekster, die als taxichauffeur werkte, slachtoffer zijn geworden van een diefstal. Na dit incident zou hij beslist hebben om terug te keren naar Syrië. Verzoekster verklaart tevens dat zij in maart 2015, aan het begin van de Venezolaanse crisis, een interview had afgelegd dat gepubliceerd werd in een krant en waarin zij vertelde dat er geen goederen beschikbaar waren en dat alles er op achteruit ging. Zij zou niet rechtstreeks over de Venezolaanse overheid hebben gesproken en de journalist in kwestie zou haar hebben beloofd dat hij haar foto niet zou publiceren bij het artikel, maar dit uiteindelijk toch gedaan hebben. Verzoekster zou hebben gemerkt dat zij na dit interview vaker werd overvallen. Toen er in 2016 grootschalige betogingen tegen de regering ontstonden zouden verzoekende partijen de winkel van verzoekster telkens op die dagen hebben gesloten om mee te kunnen doen aan de betogingen. Verzoeker verklaart dat de Venezolaanse overheid hierdoor ontdekte dat zij deelnamen aan betogingen en tegen de president gekant waren. Verzoekster verklaart dat zij uit veiligheidsoverwegingen in 2016 besloot om de openingsuren van haar zaak aan te passen. In 2016 of 2017 zou de neef van de vader van verzoekster het slachtoffer zijn geweest van een diefstal in zijn eigen zaak. De man zou een hartaanval hebben gekregen en ter plekke zijn overleden. In 2016 zou de broer van verzoekster in het been zijn geschoten door iemand op een motor

nadat hij weigerde in te gaan op diens bevel om zijn portefeuille en telefoon af te geven, dit in aanwezigheid van verzoeker, die naar binnen zou zijn gelopen om zijn spullen te halen. Na dit voorval zou de broer van verzoekster hebben besloten om naar Syrië terug te keren. Een andere broer van verzoekster zou in 2017 in zijn nieren zijn gestoken tijdens een overval in zijn massagezaak en naar aanleiding van dit incident hebben besloten om Venezuela te verlaten en naar Colombia te migreren. Op 30 december 2017 zou verzoeker, toen hij terugkeerde van de supermarkt, aangesproken zijn door een aantal jongens die zeiden dat ze hem wilden helpen met het dragen van zijn boodschappentas. Toen hij hun hulp weigerde, zou één van hen hem in zijn hand hebben gesneden en zijn boodschappentas hebben afgenomen. Verzoeker zou door verzoekster en haar broer naar het ziekenhuis zijn gebracht. Verder zouden de kinderen van verzoekende partijen op school gepest zijn geweest omdat zij een blanke huidskleur hebben, omdat zij Syriërs zijn en omdat zij goede resultaten haalden. Rond 2018 zouden hun kinderen geweigerd hebben om nog naar school te gaan omwille van het pesten, maar ook omdat in die periode kinderen werden ontvoerd voor organenhandel en omdat ze wisten dat ze naar België zouden gaan. Op 8 februari 2018 zou verzoeker een aanvraag hebben ingediend om een paspoort te verkrijgen, maar omdat de procedure lang aansloopte, zou hij via zijn buurvrouw contact hebben opgenomen met ambtenaren om de procedure te laten versnellen. Zij zouden hiervoor 3500 dollar hebben gevraagd. Verzoeker zou hiermee hebben ingestemd, maar niet hebben betaald. Omdat hij gedurende vier maanden niets hoorde van de betrokken ambtenaren zou hij een andere groep mensen hebben gecontacteerd. Zij zouden ook 3500 dollar gevraagd hebben, waarmee hij opnieuw akkoord zou zijn gegaan. Verzoeker zou in mei 2019 een voorschot van 1000 dollar hebben betaald en in juli 2019 de resterende 2500 dollar hebben betaald, waarna zijn paspoort werd overhandigd. Verzoeker zou de ambtenaren die hij eerst had gecontacteerd hier nadien van op de hoogte hebben gesteld, waarna zij via berichten en via de buurvrouw van verzoekende partijen zeiden dat het paspoort van verzoeker klaar lag en dat zij daarvoor 3500 dollar wilden. Verzoeker zou geweigerd hebben te betalen, waarop de ambtenaren ermee zouden hebben gedreigd om zijn paspoort te annuleren en hem op de luchthaven te arresteren wegens verdenking van vervalsing van zijn paspoort. Verzoeker zou toen hebben geprobeerd tijd te winnen door de ambtenaren te beloven dat hij hen zou betalen, maar dat hij tijd nodig had om het geld bij elkaar te krijgen. Vijf dagen na het verkrijgen van zijn paspoort, op 18 juli 2019, zouden verzoekende partijen het land echter al hebben verlaten. De kinderen van verzoekende partijen zouden in België momenteel psychologische begeleiding krijgen naar aanleiding van de angsten die ze zouden hebben opgelopen in Venezuela.

Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen de misdaad in Venezuela en het racisme en de discriminatie omwille van hun Syrische afkomst te vrezen. Verzoekster stelt tevens de problemen van haar oom en de psychische gevolgen in hoofde van hun kinderen door wat zij te verduren kregen door de criminaliteit in Venezuela te vrezen. Zij haalde ook het gebrek aan inenting in Venezuela aan en stelde dat meisjes er op een zeer jonge leeftijd zwanger worden.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekende partijen de vluchtelingenstatus geweigerd omdat uit hun verklaringen blijkt dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij Venezuela dienden te verlaten en/of er niet naar terug zouden kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), daar (A) zij op basis van hun verklaringen over racisme en discriminatie in Venezuela niet in aanmerking komen voor internationale bescherming, nu (i) uit algemene informatie niet blijkt dat Syriërs in Venezuela gediscrimineerd worden omwille van hun afkomst, (ii) uit zijn verklaringen niet blijkt dat verzoeker slachtoffer werd van discriminatie en racisme wegens zijn Syrische afkomst en (iii) verzoekers verklaringen over zijn paspoort zijn motief van raciale discriminatie niet ondersteunen, daar (B) de bedreigingen die verzoeker kreeg omwille van zijn paspoort vrij vaag en oppervlakkig bleven, verzoeker geen concrete problemen gekend heeft en gebruik makend van dat paspoort Venezuela legaal kon verlaten en verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nergens aanhaalde dat hij concrete problemen had gekend met (medewerkers van) de Venezolaanse overheid en deze problemen ook zelf niet aanhaalde wanneer hem werd gevraagd naar zijn vrees bij terugkeer, daar (C) verzoeker er met zijn loutere beweringen dat de Venezolaanse regering racisme aanmoedigt niet in slaagt aan te tonen dat er systematische discriminatie van en racisme tegenover Syriërs bestaat, daar (D) verzoeker als Syriër toegang tot de arbeidsmarkt en zelfs een goedbetaalde job had en de kinderen van verzoekende partijen toegang hadden tot onderwijs en zelfs als voorbeeld werden gebruikt voor de andere kinderen omdat ze het zo goed deden, daar (E) de criminele feiten waarvan verzoeker het slachtoffer werd niet van die aard zijn opdat hij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming, nu (i) het gaat om eenmalige en geïsoleerde incidenten die bovendien ook niet zwaarwichtig genoeg zijn opdat hij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming en (ii) hij verklaarde geen persoonlijke problemen meer te hebben gekend na het incident van 30 december 2017 toen zijn boodschappen werden geroofd,

daar (F) verzoeker aan de hand van zijn verklaringen over de incidenten die anderen meemaakten de vaststelling dat hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet kan wijzigen, daar (G) de verklaring van verzoekende partijen dat zij bij de overheid gekend stonden als opposanten louter omdat de winkel van verzoekster gesloten was toen er protesten plaatsvonden een blote bewering is die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund en daar (H) verzoekende partijen omwille van hun voorgehouden deelname aan betogingen nooit enige problemen hebben gekend in Venezuela. Voor verzoekster wordt in de tweede bestreden beslissing bijkomend gemotiveerd dat (A) de diefstallen die zij meemaakte in haar zaak niet van die aard zijn opdat zij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming, nu (i) uit haar verklaringen niet blijkt dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de *colectivos* of door de politieagenten, (ii) de diefstal door politieagenten die haar man te verduren kreeg niet als zwaarwichtig genoeg kan worden beschouwd, (iii) zij geen gevaar liep bij de diefstallen die zij meemaakte door gewone dieven en hierbij ook niet specifiek gevisieerd werd, (iv) de diefstallen vanwege de agenten, de *colectivos* en de gewone dieven niet zwaarwichtig genoeg zijn opdat zij zou kunnen in aanmerking komen voor internationale bescherming daar zij geen verdere problemen kreeg met leden van de overheid en verder kon blijven werken, dat (B) haar verklaring dat zij vaker werd bestolen nadat het interview waarin zij zich negatief uitte over de socio-economische situatie werd gepubliceerd in de krant in 2015 slechts een blote bewering is die zij op geen enkele concrete manier staakt, dat (C) de overvallen die zij in 2012 en 2013 meemaakte toen zij overvallen werd wanneer zij te voet naar haar werk ging louter gevolgen zijn van de algemene criminaliteit en deze problemen niet meer actueel zijn, en dat (D) zij op basis van de vrees die zij voor haar kinderen koestert niet in aanmerking komt voor internationale bescherming nu (i) problemen van medische aard buiten de procedure van internationale bescherming vallen en (ii) de beweringen dat meisjes op jonge leeftijd zwanger worden in Venezuela en dat haar dochter hetzelfde zou kunnen overkomen louter hypothetisch zijn.

Verzoekende partijen slagen er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

Zo kan de commissaris-generaal voor wat betreft de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor racisme en discriminatie omwille van hun Syrische afkomst vooreerst worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt overweegt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw verklaringen over racisme en discriminatie in Venezuela niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. U verklaart dat Syriërs in Venezuela, zoals u, worden gediscrimineerd omwille van hun afkomst en dat er racisme heerst (CGVS p. 11, p. 16-17, p.19). Echter blijkt dit niet uit algemene informatie. Ondanks dat het CGVS niet uitsluit dat er mogelijks occasionele discriminatie van Syriërs bestaat in Venezuela en dat zij af en toe mogelijks het slachtoffer worden van racisme, blijkt uit COI niet dat Syriërs systematisch worden gediscrimineerd. In tegendeel; uit algemene informatie blijkt dat verschillende Syriërs belangrijke functies bekleden in Venezuela. Zo is de minister van Industrie en Nationale Productie, Tareck El Aissami, van Libanees-Syrische afkomst en werd Mariam Habach, eveneens van Syrische afkomst, Miss Venezuela in 2015. Verschillende andere Arabische Venezolanen hebben bekendheid verworven als publieke figuren. Het is bovendien niet ongebruikelijk om hen aan het hoofd te zien van bedrijven en ondernemingen. Zelfs in de tijden van de huidige crisis in Venezuela, blijft de Arabische gemeenschap een grote invloed hebben op de politiek en de huidige regering. Zelf bezorgt u geen documentatie waaruit blijkt dat een zodanige systematische raciale discriminatie bestaat. U legt slechts enkele documenten neer die situationele gebeurtenissen weergeven, zie infra.

Voorts wordt ingegaan op uw eigen verklaringen over de door u ondergane discriminatie, waaruit niet blijkt dat u slachtoffer werd van discriminatie en racisme wegens uw Syrische afkomst. Zo spreekt u over een onderdrukken vanwege de overheid omwille van uw Syrische afkomst (CGVS p. 11). U zegt dat wanneer u naar de belastingdienst ging de ambtenaren u een hele dag lieten wachten ondanks dat u voor iets kleins was gekomen. U voegt daaraan toe dat ze dat deden omdat ze zagen dat u rijk was en dat ze u daarom wilden vernederen of beledigen. U oppert dat het mogelijk was dat ze zagen dat u Syriër was en vandaar de link legden met uw rijkdom. Syriërs worden volgens u namelijk automatisch als rijk beschouwd in Venezuela (CGVS p. 11). Hierbij moet worden opgemerkt dat dit slechts een blote bewering is en dat u de reden van uw lange wachten bij de openbare dienst niet hard maakt. Uw verklaring betreft slechts een speculatie zonder meer. Er kan dan ook niet van worden uitgegaan dat u lang diende te wachten omdat u Syriër bent. Tot slot dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou u langer dan gewoonlijk moeten hebben gewacht, dit wegens een gebrek aan zwaarwichtigheid geen grond vormt voor internationale bescherming. Daarbij moet tevens worden opgemerkt dat uw verklaringen over algemene discriminatie door de Venezolaanse overheid van personen van Syrische origine moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de vaststelling dat u in 2016 de Venezolaanse nationaliteit werd toegekend (CGVS, p. 3) en u

over een paspoort en identiteitskaart beschikt die u werden uitgereikt door de Venezolaanse autoriteiten (groene map).

Verder ondersteunen uw verklaringen over uw paspoort, waarbij u verklaart dat u wegens racisme diende te betalen om de procedure van uw paspoort te laten versnellen, uw motief van raciale discriminatie niet. U zegt dat de ambtenaren verantwoordelijk voor het verlenen van paspoorten zagen dat u Syriër was en hierdoor aannamen dat u rijk bent. Daarom beslisten ze de procedure van uw paspoort te vertragen om op die manier geld van u te kunnen aftroggelen (CGVS p. 19). Ten eerste is dit wederom slechts een blote bewering en speculatie van uwentwege. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uit algemene informatie blijkt dat de wachttermijnen voor het verkrijgen van een paspoort in Venezuela tot vele maanden kunnen oplopen wegens een gebrek aan materiaal. Het is dus niet uitzonderlijk dat u enige tijd diende te wachten. Uw verklaring, zonder meer, dat uw procedure werd vertraagd omdat u Syriër bent overtuigt in dit opzicht dus niet. Tot slot dient te worden opgemerkt dat zelfs indien uw procedure wetens en willens zou zijn vertraagd met het oog op geld, het in dat geval niet om raciale discriminatie gaat maar om corruptie omwille van economische motieven. Uit de hierboven vermelde informatie blijkt immers dat meerdere Venezolanen hebben aangeklaagd dat hen om smeergeld werd gevraagd om een paspoort te verkrijgen. Indien u daadwerkelijk langer diende te wachten op uw paspoort opdat men geld van u kon aftroggelen, wijst dit op criminele en corrupte motieven maar niet op racistische. Het enkele feit dat men u acht rijk te zijn omdat u Syriër bent is niet voldoende om te kunnen spreken van racisme. Des te meer niet gezien vele Arabische Venezolanen wel degelijk goed financieel gesteld zijn. In dit kader dient nog kort te worden opgemerkt dat uw vrouw verklaart dat niet alle Syriërs en Libanezen worden geviséerd, maar wel diegenen die rijk zijn en geld hebben (CGVS (...) p. 7). De verklaringen van uw vrouw wijzen geenszins op een systematische discriminatie van en racisme tegenover Syriërs.

Wat betreft de concrete bedreigingen die u kreeg omwille van uw paspoort dient overigens te worden opgemerkt dat deze bedreigingen –zo blijkt uit uw verklaringen- vrij vaag en oppervlakkig bleven. Zo werd u door onbekenden bedreigd dat ze uw paspoort zouden annuleren en u zouden laten arresteren op de luchthaven wegens vervalsing van uw paspoort (CGVS p. 18). U was echter wel degelijk dat u in het bezit van een rechtsgeldig paspoort, slechts verkregen met gebruik van een procedure ter versnelling, waardoor dit een loze bedreiging lijkt te zijn. U heeft verder geen concrete problemen gekend en kon gebruik makend van dat paspoort Venezuela legaal verlaten op 18 juli 2019. Daarbij dient ook nog te worden opgemerkt dat u werd bedreigd door ambtenaren. Omdat zij politionele vervolging vreesden, wilden zij zich niet kenbaar maken aan u en communiceerden zij met u via uw buurvrouw. U verklaart dat indien u de namen van uw belagers zou weten, u hen had kunnen aangeven en zij gearresteerd hadden kunnen worden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u pogingen ondernam om hun namen te weten te komen (CGVS p. 19). Uit voorgaande blijkt dat de ambtenaren in kwestie niet onschendbaar waren en dat ze u niet zomaar straffeloos zouden kunnen vervolgen gezien u zou kunnen rekenen op politionele hulp. Bovendien dient hier ook te worden benadrukt dat wanneer u wordt gevraagd wat u vreest bij een hypothetische terugkeer naar Venezuela, u niets vermeldt over de mensen die u bedreigden in het kader van uw paspoort. U haalt slechts de algemene criminaliteit aan en de enkele overvallen die u zelf meemaakte (CGVS p. 8). Het feit dat u deze problemen zelf niet aanhaalt wanneer u wordt gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, doet eveneens afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming wat betreft deze problemen. Volledigheidshalve moet hieraan nog worden toegevoegd dat u ook bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens aanhaalde dat u concrete problemen had gekend met (medewerkers van) de Venezolaanse overheid. U verklaarde toen zelfs letterlijk geen problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten (Vragenlijst CGVS, punt 7a).

In het kader van discriminatie van overheidswege, haalt u verder ook aan dat de Venezolaanse regering racisme aanmoedigt. Wanneer u wordt gevraagd dit verder uit te leggen, zegt u dat Chavez verschillende keren tijdens zijn toespraken had gezegd dat arme mensen de rijken mogen overvallen en dat ze hiervoor geen straf hoeven te vrezen (CGVS p. 16). Maduro is later niet ingegaan tegen deze uitspraak (CGVS p. 17). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u wat dit betreft geen documenten neerlegt. Uit COI blijkt zelfs dat Chavez een Venezolaanse identiteit wilde creëren die zich tegen de VS keerde. Deze Venezolaanse identiteit includeerde de Arabische volkeren, waaronder Syriërs. Ten tweede geven deze uitspraken, zelfs al zouden ze zijn gedaan, geen blijk van racisme. De uitspraken hebben namelijk een socio-economische boodschap en verwijzen niet naar bepaalde bevolkingsgroepen. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit COI blijkt dat rijke Venezolanen, onafhankelijk van hun etnische achtergrond, eveneens een potentieel doelwit kunnen zijn voor afpersing en andere criminele activiteiten. Wederom slaagt u er niet in aan te tonen dat er systematische discriminatie van en racisme tegenover Syriërs bestaat.

Wat betreft de door u aangehaalde discriminatie door 'anderen' in Venezuela dient ook te worden opgemerkt dat u als Syriër wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt en bovendien zelfs een goedbetaalde job had (CGVS p. 6). Verder blijkt ook dat u een onmisbaar element was voor uw baas, die

Spanjaard was, en dat hij op eigen initiatief bereid was om u extra gunsten te verlenen opdat u zou blijven; zoals u dagelijks ophalen 's ochtends met de auto. De laatste drie maanden dat u voor hem werkte bracht hij u zelfs 's avonds terug naar huis (CGVS p. 15 en p. 16). Ook hieruit blijkt niet dat u werd gediscrimineerd omwille van uw etnische achtergrond.

Uit de verklaringen van uw vrouw over de beweerde discriminatie blijkt geenszins dat jullie andere, concrete discriminatoire en racistische problemen kenden (CGVS (...) p. 15).

Dat jullie geenszins het slachtoffer zijn geworden van systematische discriminatie en racisme blijkt overigens ook uit de schoolcarrière van uw kinderen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat het betreuenswaardig is dat uw kinderen op school werden gepest door andere leerlingen omwille van hun blanke huidskleur en hun goede schoolprestaties. Echter is dit geen grond voor internationale bescherming gezien pestgedrag van kinderen in se aan zwaarwichtigheid ontbreekt. Aan de hand van de schoolcarrière van uw kinderen wordt daarentegen wel bovenvermelde bevinding, met name dat jullie geenszins het slachtoffer zijn geworden van systematische discriminatie ten opzichte van Syriërs in Venezuela, bevestigd. Zo hadden uw kinderen wel degelijk toegang tot onderwijs en werden zij zelfs als voorbeeld gebruikt voor de andere kinderen omdat ze het zo goed deden (CGVS p. 10). Dat uw kinderen angsten hebben opgelopen door zowel hun schoolervaring in Venezuela als door de algemene situatie daar en dat zij hiervoor naar de psycholoog gaan in België is eveneens betreuenswaardig. Problemen aangaande de gezondheid vallen echter buiten de procedure voor internationale bescherming."

Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van de verklaringen die zijn aflegden tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS over de verschillende incidenten die zich zouden hebben voorgedaan omwille van de rijke reputatie van Syriërs, over de incidenten die hun overige Syrische familieleden zouden hebben meegemaakt, over de situatie van Syriërs in Venezuela en over het pesten van hun kinderen waardoor deze niet langer naar school wilden gaan, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Waar zij stellen dat het gegeven dat verzoeker de Venezolaanse nationaliteit heeft verkregen irrelevant is omdat het gezin ook hierna het slachtoffer bleef van herhaalde gewelddaden en bleef opvallen door hun andere huidskleur, beperken verzoekende partijen zich tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissingen, zonder deze evenwel *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. De Raad acht de omstandigheid dat verzoeker als Syriër in 2016 de Venezolaanse nationaliteit werd toegekend en dat de Venezolaanse autoriteiten verzoeker een paspoort en een identiteitskaart uitreikten, wel degelijk relevant voor de beoordeling van verzoekers verklaringen over algemene discriminatie door de Venezolaans overheid van personen van Syrische origine.

Waar verzoekende partijen argumenteren dat de commissaris-generaal ten onrechte stelde dat de incidenten onvoldoende ernstig zouden zijn geweest, beperken zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissingen aan te tonen.

Verzoekende partijen stellen voorts dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Syriërs een verhoogd doelwit van geweld zijn omdat zij geacht worden rijk te zijn, maar laten na deze bewering verder te staven. Voor zover zij verwijzen naar de artikelen die zij in de loop van de administratieve procedure hebben neergelegd, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze vaststelt dat hieruit niet kan blijken dat er in Venezuela sprake is van een systematische discriminatie van en racisme ten opzichte van Syriërs.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest nr. 263 018 van 26 oktober 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in het aangehaalde arrest eveneens werd geoordeeld dat op basis van de landeninformatie die door de partijen in de betrokken zaak

werd bijgebracht, niet kon worden besloten dat er sprake zou zijn van een systematische discriminatie van Venezolanen van Syrische, of ruimer, Arabische afkomst.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad herinnert er nog aan dat om tot internationale bescherming te leiden, de discriminatie van die aard moet zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend is dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze drempel *in casu* bereikt is.

Zo wordt wat betreft de criminele feiten waarvan verzoeker slachtoffer zou zijn geworden, in de bestreden beslissingen om de volgende redenen terecht gesteld dat deze niet van die aard zijn dat hij in aanmerking zou komen voor internationale bescherming:

“U verklaart namelijk zelf dat u slechts het slachtoffer was van toevallige overvallen door onbekende mensen (CGVS p. 17). Opdat u echter in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming dient u een persoonlijke vrees te staven, die gestoeld is op persoonlijke problemen. Slachtoffer worden van daden ten gevolge van de lamentabele veiligheids- en socio-economische situatie, is geen grond voor de toekenning van internationale bescherming.

Zo is ten eerste het feit dat de batterij van uw auto werd gestolen een gevolg van de algemene criminaliteit heersend in Venezuela. Los van uw eigen verklaring over het toevallige karakter van de incidenten, blijkt dit verder ook uit uw verklaring dat u niet weet waarom uw batterij werd gestolen en dat u dit wijt aan het feit dat er slechts één bewaker stond (CGVS p. 12). Hetzelfde geldt voor de diefstal die zich afspeelde in juli 2012, waarbij u met een wapen tegen uw neus werd geslagen en uw portefeuille werd gestolen en waarover bij gebrek aan verdere verklaring kan worden vastgesteld dat u zich slechts op de foute plaats bevond op het foute moment (CGVS p. 12).

Voorts geldt hetzelfde voor het incident dat u kende in 2016 toen u en uw schoonbroer C. (...) voor zijn zaak zaten en een dief halt hield voor jullie en jullie beval jullie gsm en portefeuille af te geven (CGVS p. 9 en p. 13). Omdat uw schoonbroer volgens u dermate koppig was en zijn bezittingen niet wilde afstaan, stal de dief uiteindelijk niets. Noch u, noch uw schoonbroer kenden de dief in kwestie. Jullie hebben hem na dit incident ook nooit meer opnieuw gezien. Ook uit deze verklaringen blijkt dat u zich slechts op de foute plaats bevond op het foute moment. Deze vaststelling wordt bevestigd door het feit dat u verklaart dat arme mensen zich nu eenmaal bezig houden met diefstal om zo te kunnen overleven (CGVS p. 14). Dezelfde lijn kan worden doorgetrokken voor het incident dat u meemaakte in december 2017, toen u met een mes in uw hand werd gestoken en uw boodschappentas werd gestolen. U kende de daders in kwestie niet en u heeft hen daarna nooit meer gezien (CGVS p. 14). U verklaart verder ook aangevallen te zijn geweest door de jongens omdat ze honger hadden (CGVS p. 15).

Wat betreft de overvallen die u meemaakte op de bus, dient te worden opgemerkt dat ook dit slechts gebeurde in het kader van de algemene criminaliteit in Venezuela. Zo beroofden onbekende mannen - Malandros- namelijk alle passagiers op de bus (CGVS p. 13). U werd niet specifiek gevisieerd en kunt dan ook geen persoonlijke vrees aantonen.

Bovenstaande eenmalige en geïsoleerde incidenten, hoe betreurenswaardig ook, zijn bovendien ook niet zwaarwichtig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.”

Wat betreft de verklaringen van verzoekster over de diefstallen in haar zaak, over de diefstal door politieagenten ten aanzien van verzoeker en over de overvallen waarvan zij in de jaren 2012 en 2013 het slachtoffer werd toen zij te voet naar haar werk ging, wordt in de tweede bestreden beslissing, die in hoofdte van verzoekster werd genomen, op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de diefstallen die u meemaakte in uw zaak niet van die aard zijn opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Wat betreft die diefstallen door colectivos, zegt u dat ze telkens met veel op motors aankwamen en zich dan verspreidden om te gaan stelen. Wanneer een colectivo naar u kwam en zei dat hij een bepaald stuk wilde, had u geen andere keuze dan hem dat stuk te geven. U verklaart dat colectivos gewoon rellen veroorzaken en dat zij bijvoorbeeld ook mensen die in de rij stonden voor een voedselpakket gingen storen (CGVS p. 10). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u persoonlijk werd gevisieerd door de colectivos. Dit blijkt verder ook niet uit

andere verklaringen die u hieromtrent geeft. Zo zegt u dat de colectivos toesloegen op momenten wanneer er uitvaartplechtigheden werden georganiseerd en het druk was in de straten. De colectivos maakten van de drukte gebruik om zo onopgemerkt te gaan stelen (CGVS p. 11 en p. 12). U spreekt over een algemene modus operandi van colectivos. Uit uw verklaringen blijkt slechts dat u het slachtoffer werd van de algemene criminaliteit heersend in het land, waaronder ook de misdrijven die worden gepleegd door de colectivos, zonder dat u door hen persoonlijk werd gevisieerd.

Hetzelfde geldt voor de diefstallen die werden gepleegd door politieagenten. U zegt dat de politieagenten in burger gekleed kwamen, maar dat u wist dat ze agenten waren omdat uw familie u hierover had gewaarschuwd. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie niet specifiek u viseerde, maar dat het hun gewoonte was geworden om na hun werkuren mensen te gaan bestelen. U zegt namelijk dat deze diefstallen niet enkel u overkwamen, maar dat de agenten ook gingen stelen op andere plaatsen in Barcelona en Puerto La Cruz. (CGVS p. 10). Later verklaart u ook dat de meeste mensen die voor de overheid werken gewoon dieven zijn. Ze maken misbruik van hun functie als politieagent om andere mensen op te lichten. U zegt dat ze dat doen zowel bij Syriërs als bij Venezolanen (CGVS p. 13). Hoe betreurenswaardig de diefstallen ook zijn, slaagt u er op basis van deze verklaringen geenszins in aan te tonen dat u persoonlijk werd gevisieerd door de politie en in tegenstelling tot anderen een persoonlijke vrees kent. Gelet op uw verklaring dat ook Venezolanen door de agenten werden bestolen, slaagt u er ook niet in om aan te tonen dat de politie diefstal pleegde met een racistisch of discriminatoir oogmerk.

Ook op basis van de diefstal door politieagenten die uw man te verduren kreeg, kunnen jullie niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De diefstal kan namelijk niet als zwaarwichtig genoeg worden beschouwd. De agenten beschuldigden uw man ervan hasj aan het vervoeren te zijn en om problemen te vermijden, betaalde uw man hen. Hierna verhuisden jullie (CGVS p. 10). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niet dat jullie verder nog problemen kenden met de agenten in kwestie. Dat het dit geïsoleerde incident aan zwaarwichtigheid ontbreekt wordt bevestigd door het feit dat uw man er niets over vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de diefstallen die u meemaakte door gewone dieven eveneens niet van die aard zijn opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt dat enkele van de dieven inwoners waren van uw wijk en dat u hen herkende. U zag hen soms op de motor rondrijden, maar zij deden niets tegen jullie (CGVS p. 11). Aan de hand van deze verklaringen blijkt alvast niet dat jullie gevaar liepen vanwege de dieven, los van het economische profijt dat zij wilden maken. Verder zegt u dat zij u overvielen omdat jullie Syriërs zijn en zij dachten dat jullie geld hebben. U zegt dat er winkels in de buurt waren die van Venezolanen waren en die niet werden bestolen. Over het algemeen weet u echter niet of andere Venezolanen werden overvallen of niet en zegt u dat dat wel zou kunnen. Uw verklaringen overtuigen niet dat u specifiek werd gevisieerd. U verklaart weliswaar dat de zaken van uw familie die in de buurt lagen eveneens allemaal met diefstal te maken kregen (CGVS p. 12). Louter aan de hand van deze verklaring kunnen echter geen conclusies worden getrokken. Het feit dat u verklaart dat er in de buurt andere Venezolaanse winkels waren die niet bestolen werden, volstaat niet om te spreken over een racistisch motief of om vast te stellen dat jullie specifiek werden gevisieerd. Des te meer niet gezien u verklaart dat het mogelijk is dat over het algemeen andere Venezolanen ook werden overvallen. In uw latere verklaring zegt u zelfs dat Venezolaanse winkeliers wel degelijk werden bestolen en dat dit 's nachts gebeurde. Vice versa zegt u dat niet alle Syriërs werden bestolen en dat de dieven de zaken uitkozen die het meest gunstig gelegen waren. Ze kozen voornamelijk de winkels uit die op een hoek gelegen waren omdat ze van daaruit het makkelijkst konden ontsnappen (CGVS p. 12). Hieruit blijkt niet dat u persoonlijk werd gevisieerd omwille van wie u bent of omwille van uw etnische achtergrond.

Bovendien zijn de diefstallen, zowel vanwege de agenten, de colectivos en de gewone dieven, in se niet zwaarwichtig genoeg opdat u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. Zo kende u ten eerste geen verdere problemen met leden van de overheid. Ten tweede is het niet zo dat de diefstallen het u onmogelijk maakten om verder te blijven werken. Zo kende u namelijk gedurende alle jaren dat uw zaak open was, van 2012 tot 2019, op regelmatige basis diefstallen. Desondanks hield u uw zaak open en kon die voorzien in uw levensonderhoud. U verklaart zelfs dat jullie een middelmatige levensstandaard kenden en noch rijk, noch arm waren (CGVS p. 5).

Verder zegt u dat u vaker werd bestolen nadat uw interview, waarin u zich negatief uitte over de socio-economische situatie, werd gepubliceerd in de krant in 2015 (CGVS p. 16). Dit is echter slechts een blote bewering die u op geen enkele concrete manier staakt. Hierdoor kan ook niet worden afgeleid dat uw interview de oorzaak was van de toename van de diefstallen. Zo blijkt tevens uit COI dat vanaf 2015 de Venezolaanse crisis zijn begin kende en de criminaliteit enorm toenam naar aanleiding van deze crisis en de verslechtering van de economische situatie. Ook dit kan een reden zijn voor waarom u meer diefstallen kende sindsdien.

Dat u in de jaren 2012 en 2013 overvallen werd toen u te voet naar uw werk ging is niet van die aard opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt ten eerste, uit gebrek aan verdere verklaring hierover, dat u slechts het slachtoffer werd van de algemene criminaliteit (CGVS p. 8

en p. 9). Zoals reeds gezegd vormen gevolgen louter van de algemene criminaliteit geen grond voor internationale bescherming. Ten tweede werd u overvallen omdat u te voet ging en nog geen eigen wagen had. Later was u wel in het bezit van een eigen wagen (CGVS 1921449 p. 8 en p. 15). De problemen die u meemaakte zijn dan ook niet meer actueel.”

Met hun betoog dat het onjuist zou zijn om elk van de door hen meegemaakte incidenten individueel te beoordelen en dat indien deze incidenten afzonderlijk beschouwd onvoldoende ernstig zouden zijn, de veelheid en vooral de aanhoudendheid ervan hun leven in Venezuela ondraaglijk maakten en het geheel van incidenten aldus *“een reeks van onmenselijke en vernederende behandeling inhield”*, slagen verzoekende partijen er niet in om de pertinente motieven in de bestreden beslissingen dat zij niet specifiek gevisieerd werden en dus geen persoonlijke vrees aantonen en dat sommige van hun problemen niet meer actueel zijn, te weerleggen of te ontcrachten. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een verband is tussen de verschillende incidenten die hen zouden zijn overkomen en maken dan ook niet aannemelijk dat deze gebeurtenissen het incidentele overstijgen en dus een aanhoudend karakter vertonen en als geheel moeten worden onderzocht.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat verzoekster zich in een interview zeer negatief uitte over de overheid en verwijzen naar de verklaringen van verzoekster dat na de publicatie van dit interview de diefstallen die gepleegd werden door de door de overheid gesteunde *colectivos* en politieagenten sterk toenamen, beperken zij zich tot een herhaling van de verklaringen en het standpunt van verzoekster, zonder evenwel de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit het vluchtrelaas van verzoekster weerleggen verzoekende partijen de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk verklaarde dat zij tijdens het interview niet rechtstreeks over de Venezolaanse overheid heeft verteld (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16).

Ook de verwijzing naar algemene informatie uit het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2020 volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

Verder bevatten de bestreden beslissingen nog de volgende pertinente overwegingen over verzoekers verklaringen dat de Venezolaanse autoriteiten wisten dat verzoekende partijen tegen hen gekant waren omdat verzoekende partijen de winkel van verzoekster sloten op de dagen dat er protestacties waren: *“Voorts dient nog te worden ingegaan op uw verklaring dat de overheid wist dat jullie tegen hen gekant waren, doordat de winkel van uw vrouw gesloten was op dagen van protest (CGVS p. 16). Dat jullie bij de overheid gekend stonden als opposanten louter omdat de winkel van uw echtgenote gesloten was toen er protesten plaatsvonden is een evenwel een blote bewering die door geen enkel concreet gegeven wordt ondersteund. Bovendien blijkt dat jullie omwille van jullie voorgehouden deelname aan betogingen nooit enige problemen hebben gekend in Venezuela. Zo werd het paspoort van uw vrouw verlengd in december 2018, kreeg u een paspoort in 2019 en konden jullie in datzelfde jaar legaal vertrekken uit Venezuela. U zegt zelf dat u niets bijzonders heeft meegemaakt maar dat betogers wel werden aangevallen door colectivos (CGVS p. 16). Wat er ook van zij, dat de overheid volgens u wist dat jullie deelnamen aan betogingen maar dat jullie nooit de concrete gevolgen hiervan te verduren kregen, is vanzelfsprekend niet voldoende om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat jullie daardoor werden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten.”*

Waar verzoekende partijen er in hun verzoekschrift op wijzen dat zij bij elke manifestatie hun winkel sloten om te kunnen deelnemen en dat er dus niet getwijfeld kan worden aan de zichtbaarheid van hun profiel dat gekant is tegen de Venezolaanse overheid, beperken zij zich opnieuw tot het louter omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gegeven verklaringen.

Verzoekende partijen stellen voorts dat het gegeven dat zij geen vrees zouden moeten koesteren ten opzichte van de Venezolaanse overheid omdat zij een paspoort kregen, bezwaarlijk een indicatie kan zijn voor de stelling dat zij geen problemen zouden kennen in Venezuela nu zij dit paspoort verkregen tegen

smeergeld en het land illegaal verlieten. Zij beperken zich hiermee echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met hun verklaringen bij de DVZ dat zij Venezuela legaal verlaten hebben (adm. doss., stuk 7, 'Inventaris + documenten DVZ', Verklaring DVZ verzoeker, vraag 30-31; adm. doss., stuk 7b, 'Inventaris + documenten DVZ', Verklaring DVZ verzoekster, vraag 30-31). Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS plots verklaart dat hij illegaal de grens heeft overgestoken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4), is in het licht hiervan niet ernstig. Hoe dan ook weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen met dit betoog de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen dat verzoeker desondanks een paspoort ontving, dat het paspoort van verzoekster in 2018 nog werd verlengd en dat verzoeker zelf verklaarde dat hij omwille van zijn deelname aan de protestacties niets bijzonders meemaakte.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker ook nog terecht op het volgende:

"Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaart geen persoonlijke problemen meer te hebben gekend na het incident van 30 december 2017 toen uw boodschappen werden geroofd. Na dit incident werd u namelijk voorzichtiger en nam u uw voorzorgsmaatregelen. Zo kwam uw baas u in de ochtend met de auto ophalen om naar het werk te gaan en kwam uw vrouw u 's avonds met de auto halen. Voor de rest verplaatste u zich enkel nog met de auto (CGVS p. 15). Dat u gedurende anderhalf jaar, tot het voorjaar van 2019 toen u problemen kende in het kader van uw paspoort zie infra, geen problemen meer kende wijst er dan ook op dat er in uw hoofde geen sprake is van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade."

Het betoog van verzoekende partijen dat er tussen 2017 en 2019 ook nog incidenten plaatsvonden, gezien verzoekster verklaarde overvallen te zijn geweest in haar winkel in december 2018, doet geen afbreuk aan deze motieven van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op de situatie van verzoeker.

Verder wordt in de tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, nog terecht als volgt gemotiveerd:

"Op basis van de vrees die u koestert in hoofde van uw kinderen, komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming. U stelt dat uw kinderen psychische gevolgen kennen door de problemen met criminaliteit in Venezuela. Problemen van medische aard vallen evenwel buiten de procedure van internationale bescherming. Dit geldt eveneens voor uw verklaring dat er door gebrek aan materiaal geen inenting worden gezet in Venezuela. Tenslotte is uw bewering dat meisjes op jonge leeftijd zwanger worden in Venezuela en dat uw dochter hetzelfde zou kunnen overkomen een louter hypothetische bewering (CGVS p. 16-17). Het louter uiten van dergelijke beweringen volstaat geenszins om in aanmerking te komen voor internationale bescherming."

In de mate verzoekende partijen voorhouden dat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van het gezin, *in casu* een gezin met twee minderjarige kinderen, benadrukt de Raad dat verzoekende partijen in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Venezuela moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen dienen hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of dergelijk risico blijkt. Het is immers de taak van de verzoeker om internationale bescherming om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekende partijen onder meer de psychische problemen van hun kinderen aanhalen als reden waarom zij hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom zij er niet naar zouden kunnen terugkeren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10-11, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16-17), naast de verklaringen van verzoekster inzake het gebrek aan inenting en haar bewering dat meisjes op een jonge leeftijd zwanger worden in Venezuela (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16-17). Uit bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, evenals uit de opmerking in de bestreden beslissingen dat het betreurenswaardig is dat de kinderen van verzoekende partijen op school werden gepest door andere leerlingen omwille van hun blanke huidskleur en hun goede schoolprestaties, doch dat dit geen grond is

voor internationale bescherming gezien pestgedrag van kinderen *in se* aan zwaarwichtigheid ontbreekt, blijkt dat de commissaris-generaal afdoende rekening heeft gehouden met deze elementen bij het nemen van zijn beslissingen. De attesten die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), kunnen aantonen dat de kinderen van verzoekende partijen in begeleiding zijn bij een psychotherapeut en bepaalde angsten hebben, doch vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden die aan de oorsprong zouden liggen van de psychische problemen van deze kinderen. Voorts benadrukt de Raad dat medische of psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van de medische problemen van hun kinderen dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. In de attesten wordt ook vermeld dat de kinderen van verzoekende partijen zich richten op hun studies en hierin uitblinken, doch dit houdt geen verband met de door verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsfeiten en daaraan gerelateerde vrees

Wat betreft de problemen die anderen zouden hebben gekend, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden opgemerkt dat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming een persoonlijke vrees, gestoeld op persoonlijke problemen, vereist is. De beslissingen bevatten in hoofde van verzoeker de volgende toelichting hierbij:

“Dat uw schoonvader in 2013 werd aangevallen omwille van zijn taxi en bezittingen en naar aanleiding hiervan terugkeerde naar Syrië, valt te betreuren. U zelf was echter op geen enkele manier betrokken in dit incident (CGVS p. 10 en CGVS (...) p. 13). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt voorts niet dat er sprake was van racistische motieven (CGVS (...) p. 13 en CGVS (...) p. 14). Het incident waarbij de verwant van uw vrouw die stierf naar aanleiding van een hartaanval, toen ze zijn zoon probeerden te ontvoeren, is eveneens zeer betreurenswaardig. Ook hier was u echter zelf niet in betrokken en kende u achteraf geen enkele problemen (CGVS p. 10 en CGVS (...) p. 13). Verder werd de man van de tante van uw vrouw vermoord door colectivos in het kader van een wraakactie. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt niet dat dit incident iets met jullie te maken had, te meer daar jullie op het moment van de feiten, in 2004 of 2005, nog niet in Venezuela woonden. Niemand van jullie familie kende na afloop nog problemen omwille van dit incident (CGVS (...) p. 3). Verder werd er in juni 2017 een gewelddadige poging tot overval gepleegd op uw schoonbroer in zijn massagezaak. Hij wist niet wie de persoon in kwestie was (CGVS (...) p. 4). Uw schoonbroer heeft na dit incident geen last meer gehad met de man in kwestie omdat hij in augustus 2017 zijn massagezaak sloot (CGVS (...) p. 5). Dit incident had geenszins een concrete weerslag op u of op uw gezin. Dat uw vrouw verklaart dat dezelfde man twee andere Syriërs overviel is onvoldoende om enige concrete conclusies te trekken (CGVS (...) p. 4). Aan de hand van uw verklaringen over de incidenten die anderen meemaakten kunt u bovenvermelde vaststelling, namelijk dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, niet wijzigen.”

Waar zij in hun verzoekschrift betogen dat deze incidenten, ook indien ze niet (allen) beleefd werden door henzelf, niettemin geleid hebben tot een verhoogde vrees in hun hoofde om nog langer in Venezuela te blijven en dat de behandeling van hun familie een belangrijk signaal is voor het risico dat zij zelf lopen ingeval van een terugkeer, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de pertinente motieven in de bestreden beslissingen dat zij niet specifiek geviseerd werden en dus ook geen persoonlijke vrees kunnen aantonen. Door erop te wijzen dat de vader, de twee broers en de moeder van verzoekster Venezuela hebben verlaten nadat zij het slachtoffer werden van gewelddaden en dat dit een belangrijke indicatie is van de ernst van het geweld, kunnen zij omwille van dezelfde reden evenmin overtuigen. Bovendien brengen zij niet het minste begin van bewijs aan ter staving van hun verklaringen dat deze familieleden Venezuela zouden hebben verlaten, noch van de incidenten die volgens hun verklaringen de aanleiding vormden waarom deze familieleden Venezuela verlieten.

Wat betreft de verklaringen van verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij ook een vrees heeft omwille van de problemen van haar oom (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7-8), stelt de Raad vast dat dit een louter hypothetische vrees is die zij allerminst concretiseerde. Verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij hierdoor persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal maar in gebreke blijven de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op de kern van hun relaas en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te

ontkrachten. Deze motieven volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij in Venezuela zullen worden blootgesteld aan vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"De paspoorten en identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en jullie kinderen hebben betrekking op jullie Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in vraag wordt gesteld. Uw Syrisch paspoort heeft betrekking op uw Syrische nationaliteit, die evenmin onmiddellijk in vraag wordt gesteld.

Het medisch document heeft betrekking op letsels aan uw neus en linkerhand en ondersteunt weliswaar de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de incidenten die dit veroorzaakten, maar kan geenszins een band met de Conventie vaststellen of het vastgestelde gebrek aan zwaarwichtigheid herstellen.

De video's die u neerlegt hebben slechts betrekking op de precaire algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela. Om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming dient u echter een persoonlijke vrees aan te tonen. Deze video's veranderen dan ook niets aan de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor het UNHCR rapport en het TdG artikel dat u neerlegt.

Wat betreft het A l'Encontre artikel, dat handelt over discriminatie en racisme in Venezuela, dient te worden opgemerkt dat daarin wordt gesproken over discriminatie en racisme in het algemeen in Venezuela. Er is sprake van een discriminatie van armen, Afrodescendenten en inheemse volkeren. Het artikel vermeldt ook de migratiestroom die sinds enkele jaren gaande is in Venezuela en telt hierdoor Haïtianen, Trinidadianen, Colombianen, Ecuatorianen en Peruvianen mee bij de groep van gediscrimineerden. Er wordt nergens gesproken over Syriërs. Op basis van dit artikel toont u dan ook niet aan dat er sprake is van systematische discriminatie van en racisme ten opzichte van Syriërs in Venezuela.

De nieuwsartikelen die u neerlegt met betrekking tot de criminele feiten gepleegd op Syriërs, inclusief de artikelen die op de USB staan, zijn artikelen die slechts handelen over geïsoleerde criminele feiten. Op basis van deze artikelen kan er echter geen causaal verband worden gelegd tussen een Syrische afkomst en het plaatsvinden van criminele feiten. Het betekent met andere woorden niet dat wanneer Syriërs in Venezuela worden overvallen, dit gebeurt omwille van hun Syrische afkomst en dat andere Venezolanen niet worden overvallen. Men kan gelet op de informatie in deze artikelen dan ook niet spreken van algemeen racisme tegen personen van Syrische origine. Gezien Venezuela een land is waar de criminaliteitscijfers zeer hoog liggen, is het niet uitzonderlijk dat ook de geïmmigreerde Syriërs hier slachtoffer van worden. Zoals supra bovendien reeds werd toegelicht, worden ook andere Venezolanen het slachtoffer van criminele feiten.

De USB bevat verder ook schooldocumenten van uw kinderen, waarop te lezen is dat zij goed presteren op school. Deze documenten hebben echter geen betrekking op de essentiële elementen van uw verzoek om internationale bescherming, noch op uw relaas. Omwille van deze reden kunnen de documenten dan ook geen wijziging brengen aan de hierboven gedane beoordeling.

De USB bevat verder enkele algemene nieuwsartikelen over colectivos, over de ontvoering van kinderen, over de precaire situatie in Venezuela, over criminele feiten die worden gepleegd in het algemeen en criminele feiten gepleegd tegen Arabieren en Syriërs. Op basis van algemene nieuwsartikelen kunt u geen persoonlijke vrees aantonen, die echter wel vereist is opdat u internationale bescherming zou kunnen krijgen. Hetzelfde geldt voor de vrees die u en uw kinderen hebben betreffende de organenhandel. Een louter algemene en hypothetische vrees is niet voldoende om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming.

De documenten betreffende uw paspoortprocedure en de WhatsApp berichten bewijzen dat u een versnelling van de aanvraagprocedure van uw paspoort aanvraagt. De documenten kunnen echter de vaststelling dat u op basis van deze problemen, wegens gebrek aan een reëel risico op ernstig lijden, niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet wijzigen.

De audioberichten omtrent de versnelling van uw paspoort die te vinden zijn op uw USB stick, kunnen de eerder gedane vaststellingen, namelijk dat u op basis van die problemen niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, niet wijzigen. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat audioberichten weinig bewijswaarde hebben gezien de authenticiteit er van moeilijk kan worden nagegaan.

Het medische document van uw schoonbroer en het Facebook bericht over het overlijden van de neef van uw schoonvader bewijzen dat deze familieleden in kwestie problemen kenden. Zoals echter reeds gezegd kunt u zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming op basis van problemen die familieleden kenden en die geen concrete weerslag hadden op u.

De psychologische attesten van uw kinderen hebben betrekking op hun gezondheidstoestand. Medische kwesties vallen echter buiten de procedure voor internationale bescherming.

De foto's van uw vernielde huis in Syrië dienen wat betreft uw verzoek om internationale bescherming niet in beschouwing te worden genomen. Het CGVS is namelijk van oordeel dat u, mede gelet op de huidige situatie in Syrië, niet kunt terugkeren naar Syrië. Uw verzoek wordt enkel beoordeeld ten opzichte van de problemen die u kende in Venezuela."

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bovendien stelt de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, terecht als volgt:

"Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. De documenten betreffende uw naamswijziging hebben geen betrekking op de essentiële, inhoudelijke elementen van uw relaas, waardoor ze de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet kunnen wijzigen. Het persbericht van uw interview bewijst dat u een interview heeft gedaan voor de krant gaande over de socio-economische situatie in Venezuela. Het bericht in se bewijst echter niets meer over de concrete gevolgen van het interview en kan bijgevolg de supra gedane vaststelling niet wijzigen."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij persoonlijk en actueel een gegronde vrees voor vervolging hebben, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Venezuela irrelevant is. Om dezelfde reden zijn de vragen naar een intern vestigingsalternatief voor verzoekende partijen en naar de aard van de motieven van de belagers van verzoekende partijen en de eventuele band van de door verzoekende partijen aangehaalde feiten van vervolging met de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* evenmin relevant.

Aangezien verzoekende partijen geen elementen naar voor brengen waaruit blijkt dat zij in Venezuela zullen worden blootgesteld aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, is *in casu* een onderzoek naar de situatie in Syrië, het andere land waarvan zij verklaren de nationaliteit te hebben, irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat op basis hiervan niet kan worden besloten dat zij actueel in hun land van herkomst persoonlijk en specifiek worden geviséerd.

In de mate dat verzoekende partijen verwijzen naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake

minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekende partijen in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoeker:

“U verklaart dat u amper genoeg verdiende om uw kosten te kunnen dekken. U zegt dat u veel diende te betalen voor uw huur en dat u eigenlijk altijd te kort kwam op dat gebied (CGVS p. 6). Wanneer u later echter wordt gewezen op de verklaringen van uw vrouw die op DVZ verklaarde dat jullie een goede economische situatie kenden en tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat jullie behoorden tot de middenklasse, zegt u dat u de kosten die dienden te worden betaald kon betalen. U hield echter niets over. U was naar eigen zeggen niet arm omdat u werkte (CGVS (...) p. 5; DVZ (...) vraag 5; CGVS p. 17). Ook uit de rest van uw verklaringen blijkt niet dat u onder precaire financiële omstandigheden leefde in Venezuela; integendeel. Zo verdiende u \$50 tot \$100 per week (CGVS p. 6). Gelet op het feit dat het minimumloon per maand in Venezuela in mei 2021 werd verhoogd tot \$2,40, kan gesteld worden dat u het naar Venezolaanse normen financieel goed stelde. Uw vrouw verklaart dat ze wekelijks bijna het loon van een ambtenaar kon verdienen (CGVS (...) p. 6). Verder kon u zich security voor uw woning veroorloven (CGVS p. 11 en p. 12). U kon zich behandelingen in een privéziekenhuis veroorloven, ondanks dat dit kostelijker was dan een staatsziekenhuis (CGVS p. 8 en p. 13). U verklaart later bovendien zelf dat u niet arm was omdat u werkte. De nodige kosten die dienden te worden gemaakt, kon u bekostigen (CGVS p. 17).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Waar verzoekende partijen stellen dat de inflatie volledig ontspoord is en waar zij verwijzen naar algemene informatie om te stellen dat Venezuela gebukt gaat onder "een loodzware economische crisis", dat de levensomstandigheden er voor minderjarige kinderen met bijzondere psychologische noden niet menselijk zijn en dat overheidshulp niet alleen manifest ontoereikend zou zijn, maar ook voorbehouden zou worden voor "overheidsgezinde burgers", wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Door louter uit deze informatie te citeren, zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken en verder ook louter te stellen dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen, blijven verzoekende partijen daartoe in gebreke.

Verzoekende partijen weerleggen de bovenstaande pertinente motieven ook niet waar zij stellen dat zij in Venezuela geen familiaal netwerk meer hebben dat in staat is om hen op te vangen. Zelfs indien alle familieleden waarmee zij een nauwe band zouden hebben Venezuela zouden hebben verlaten, tonen zij hiermee nog niet aan dat zij daardoor in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekende partijen slagen er ook niet in om de bovenstaande pertinente motieven te weerleggen waar zij aanvoeren dat zij geen inkomsten meer zullen hebben bij een terugkeer naar Venezuela omdat zij hun winkel hebben verkocht en verzoeker zijn werk heeft beëindigd. Verzoekster verklaarde dat zij tot één of twee maanden voor hun vertrek uit Venezuela haar winkel bleef uitbaten en dat zij de zaak daarna hebben overgelaten aan haar nicht (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 6). Bovendien zou de familie van verzoekster meerdere winkels hebben in dezelfde sector als waarin zij zelf actief was (*ibid.*). Niets in het administratief dossier wijst er dan ook op dat verzoekster niet in staat zou zijn om middels het ondernemen van de nodige stappen opnieuw een winkel te starten in Venezuela, dan wel om in de winkel van haar nicht of een van de winkels van haar overige familieleden of elders te gaan werken. Ook verzoeker verklaarde dat hij tot hun vertrek uit Venezuela werkte als automecanicien. Van een gezonde, volwassen man als verzoeker kan eveneens verwacht worden dat hij middels het zetten van de nodige stappen opnieuw werk kan vinden.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het

conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekende partijen zijn evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Anzoátegui, waarvan verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit met hun verwijzing in hun verzoekschrift naar het arrest nr. X van 26 oktober 2021 van de Raad ook niet aan.

2.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN